

2023/2844

27.12.2023

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2023/2844

af 13. december 2023

om digitalisering af retligt samarbejde og adgang til domstolsprøvelse i grænseoverskridende civil-, handels- og strafferetlige sager og om ændring af visse retsakter inden for retligt samarbejde

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 81, stk. 2, litra e) og f), og artikel 82, stk. 1, litra d),

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Kommissionen påpegede i sin meddelelse af 2. december 2020 med titlen »Digitalisering af retsvæsenet i Den Europæiske Union – En værktøjskasse fuld af muligheder« behovet for at modernisere den lovgivningsmæssige ramme for Unionens grænseoverskridende procedurer inden for civil-, handels- og strafferet i overensstemmelse med princippet om »digital som standard« og samtidig sikre, at alle nødvendige garantier er indført for at undgå social udelukkelse, og sikre gensidig tillid, interoperabilitet og sikkerhed.
- (2) Med henblik på at opnå et fuldt funktionsdygtigt område med frihed, sikkerhed og retfærdighed er det vigtigt, at alle medlemsstater bestræber sig på at mindske eventuelle eksisterende forskelle med hensyn til digitalisering af systemer og udnytte de muligheder, som de relevante EU-finansieringsmekanismer giver.
- (3) Med henblik på at forbedre det retlige samarbejde og adgangen til domstolsprøvelse bør EU-retsakter, der indeholder bestemmelser om kommunikation mellem kompetente myndigheder, herunder EU-organer og -agenturer, og mellem kompetente myndigheder og fysiske og juridiske personer i civil- og handelsretlige sager, suppleres ved at fastlægge betingelserne for gennemførelse af en sådan kommunikation ved hjælp af digitale midler.
- (4) Formålet med denne forordning er at forbedre effektiviteten af retssager og lette adgangen til domstolsprøvelse ved at digitalisere de eksisterende kommunikationskanaler, hvilket bør føre til omkostnings- og tidsbesparelser, en mindskelse af den administrative byrde og styrkelse af modstandsdygtigheden i tilfælde af force majeure for alle myndigheder, der er involveret i grænseoverskridende retligt samarbejde. Brugen af digitale kommunikationskanaler mellem kompetente myndigheder bør føre til færre forsinkelser i sagsbehandlingen, både på kort og lang sigt. Det bør gavne enkeltpersoner, juridiske enheder og medlemsstaternes kompetente myndigheder og styrke tilliden til retssystemerne. Digitalisering af kommunikationskanaler vil også være gavnlig i grænseoverskridende straffesager og i forbindelse med Unionens bekæmpelse af kriminalitet. I denne forbindelse udgør det høje sikkerhedsniveau, som digitale kommunikationskanaler kan give, et skridt fremad, også med hensyn til beskyttelse af de berørte personers rettigheder, såsom retten til respekt for privatliv og familieliv og retten til beskyttelse af personoplysninger.
- (5) De grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder for alle personer, der er berørt af den elektroniske udveksling af oplysninger i henhold til denne forordning, navnlig retten til effektiv adgang til domstolsprøvelse, retten til en retfærdig rettergang, princippet om ikkeforskelsbehandling, retten til respekt for privatliv og familieliv og retten til beskyttelse af personoplysninger, bør respekteres fuldt ud i overensstemmelse med EU-retten.

⁽¹⁾ EUT C 323 af 26.8.2022, s. 77.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 23.11.2023 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 8.12.2023.

- (6) Alle enheder bør ved opfyldelsen af deres forpligtelser i henhold til denne forordning overholde princippet om retsvæsenets uafhængighed under hensyntagen til princippet om magtens tredeling og de øvrige retsstatsprincipper.
- (7) Effektiv adgang til domstolsprøvelse er et centralt mål for området med frihed, sikkerhed og retfærdighed. Digital omstilling er et vigtigt skridt i retning af at forbedre adgangen til domstolsprøvelse og retssystemernes effektivitet, kvalitet og gennemsigtighed.
- (8) Det er vigtigt, at der udvikles hensigtsmæssige kanaler og værktøjer for at sikre, at retssystemerne er i stand til at samarbejde digitalt på effektiv vis. Det er derfor vigtigt, at der på EU-plan indføres et ensartet IT-værktøj, der giver mulighed for hurtig, direkte, interoperabel, pålidelig, tilgængelig, sikker og effektiv grænseoverskridende elektronisk udveksling af sagsrelaterede oplysninger mellem kompetente myndigheder. Kommissionen og medlemsstaterne bør sikre, at retlige aktører inddrages i den digitale omstilling af retssystemerne.
- (9) Der er udviklet værktøjer til digital udveksling af sagsrelaterede oplysninger, som gør det muligt at undgå at erstatte eller kræve bekostelige omstillinger af eksisterende IT-systemer, der allerede er indført i medlemsstaterne. e-CODEX-systemet (e-Justice Communication via On-line Data Exchange), for hvilket en retlig ramme blev oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2022/850 ⁽³⁾, er det mest centrale af sådanne værktøjer, der er udviklet for at sikre hurtig, direkte, interoperabel, bæredygtig, pålidelig og sikker grænseoverskridende elektronisk udveksling af sagsrelaterede oplysninger mellem kompetente myndigheder.
- (10) Digitalisering af retssager bør sikre adgang til domstolsprøvelse for alle, herunder personer med handicap. Det decentrale IT-system og det europæiske elektroniske adgangspunkt, der oprettes ved denne forordning, bør overholde de webtilgængelighedskrav, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/2102 ⁽⁴⁾. Samtidig bør de elektroniske betalingsmetoder, der er omhandlet i denne forordning, overholde tilgængelighedskravene i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/882 ⁽⁵⁾.
- (11) Etablering af digitale kanaler for grænseoverskridende kommunikation vil bidrage direkte til at forbedre adgangen til domstolsprøvelse ved at give fysiske og juridiske personer mulighed for at søge beskyttelse af deres rettigheder og gøre deres krav gældende, anlægge sager og udveksle sagsrelaterede oplysninger i digital form med judicielle eller andre kompetente myndigheder i sager, der falder ind under EU-rettens anvendelsesområde på det civil- og handelsretlige område.
- (12) For at sikre, at elektroniske kommunikationsværktøjer har en positiv indvirkning på adgangen til domstolsprøvelse, bør medlemsstaterne afsætte tilstrækkelige ressourcer til forbedring af borgernes digitale færdigheder og kompetence og bør være særligt opmærksomme på at sikre, at manglende digitale færdigheder ikke bliver en hindring for anvendelsen af det decentrale IT-system. Medlemsstaterne bør sikre, at der tilbydes uddannelse til alle berørte retlige aktører, herunder anklagere, dommere og administrativt personale samt kompetente myndigheder, for at sikre effektiv anvendelse af det decentrale IT-system. En sådan uddannelse bør sigte mod at gøre retssystemerne mere velfungerende i hele Unionen samt værne om de grundlæggende rettigheder og værdier, navnlig ved at sætte retlige aktører i stand til effektivt at håndtere eventuelle udfordringer, der eventuelt måtte opstå under retssager eller retsmøder høringer, der afholdes via videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi, på grund af deres virtuelle karakter. Kommissionen bør støtte og opfordre medlemsstaterne til at ansøge om tilskud til uddannelsesaktiviteter under de relevante finansielle EU-programmer.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2022/850 af 30. maj 2022 om et IT-system til grænseoverskridende elektronisk udveksling af oplysninger på området civil- og strafferetligt samarbejde (e-CODEX-systemet) og om ændring af forordning (EU) 2018/1726 (EUT L 150 af 1.6.2022, s. 1).

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/2102 af 26. oktober 2016 om tilgængeligheden af offentlige organers websteder og mobilapplikationer (EUT L 327 af 2.12.2016, s. 1).

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/882 af 17. april 2019 om tilgængelighedskrav for produkter og tjenester (EUT L 151 af 7.6.2019, s. 70).

- (13) Nærværende forordning bør omfatte digitalisering af kommunikation i sager med grænseoverskridende virkninger, der falder ind under anvendelsesområdet for visse EU-retsakter på det civil-, handels- og strafferetlige område. Disse retsakter bør opføres i bilagene til denne forordning. Kommunikation mellem kompetente myndigheder og EU-organer og -agenturer, såsom Den Europæiske Anklagemyndighed eller Eurojust i sager, hvor de har kompetence i henhold til de retsakter, der er opført i bilag II, bør også være omfattet af nærværende forordning. Hvis insolvensbehandlere i henhold til national ret har kompetence til at modtage fordringer, der er anmeldt af en udenlandsk kreditor i forbindelse med insolvensbehandling i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/848 ⁽⁶⁾, bør de betragtes som værende kompetente myndigheder som omhandlet i nærværende forordning.
- (14) Denne forordning bør ikke berøre reglerne for grænseoverskridende retssager, der er fastsat i de retsakter, der er opført i bilag I og II, bortset fra de bestemmelser vedrørende kommunikation ved hjælp af digitale medier, som indføres ved denne forordning. Denne forordning bør ikke berøre national ret om udpegning af myndigheder, personer eller organer, der beskæftiger sig med enhver form for kontrol og registrering af ansøgninger, dokumenter og oplysninger. Kravene i henhold til gældende national ret vedrørende dokumenters eller oplysningers ægthed, nøjagtighed, pålidelighed, troværdighed og korrekte retlige form bør ikke berøres, bortset fra de regler vedrørende kommunikation ved hjælp af digitale midler, som indføres ved denne forordning.
- (15) Spørgsmålet om, hvorvidt en sag skal betragtes som en sag med grænseoverskridende virkninger, bør afgøres i henhold til de retsakter, der er opført i bilag I og II. Hvis det udtrykkeligt fremgår af de retsakter, der er opført i bilag I og II, at en kommunikationsprocedure mellem kompetente myndigheder bør være underlagt national ret, bør denne forordning ikke finde anvendelse.
- (16) Forpligtelserne i henhold til denne forordning bør ikke finde anvendelse på mundtlig kommunikation, såsom per telefon eller personligt.
- (17) Nærværende forordning bør ikke finde anvendelse på forkyndelse af dokumenter i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2020/1784 ⁽⁷⁾ eller på bevisoptagelse i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2020/1783 ⁽⁸⁾. Nævnte forordninger indeholder allerede særlige bestemmelser om digitalisering af retligt samarbejde. For at forbedre den elektroniske forkyndelse af dokumenter, der skal ske direkte til en person, der har en kendt adresse til forkyndelse i en anden medlemsstat, bør nærværende forordning dog indføre visse ændringer i forordning (EU) 2020/1784.
- (18) Når Kommissionen samarbejder med eksterne aktører under udformningen og opbygningen af det europæiske elektroniske adgangspunkt, bør sådanne aktører have erfaring med udvikling af sikker, brugervenlig og tilgængelig IT.
- (19) For at sikre en sikker, effektiv, hurtig, interoperabel, fortrolig og pålidelig kommunikation mellem medlemsstaterne i forbindelse med grænseoverskridende civil-, handels- og strafferetlige sager, bør der anvendes en egnet kommunikationsteknologi, forudsat at visse betingelser vedrørende sikkerheden, integriteten og pålideligheden af det modtagne dokument og identifikationen af deltagerne i kommunikationen er opfyldt. Der bør derfor etableres et sikkert, effektivt og pålideligt decentralt IT-system til udveksling af oplysninger i grænseoverskridende retssager. IT-systemets decentrale karakter bør sigte mod at muliggøre sikker udveksling af oplysninger mellem de kompetente myndigheder, uden at nogen EU-institutioner inddrages i disse udvekslingers substans. Det decentrale IT-system bør også muliggøre sikker udveksling af oplysninger mellem en medlemsstat og EU-organer og -agenturer, såsom Eurojust, i sager, der er omfattet af anvendelsesområdet for de retsakter, der er opført i bilag II.

⁽⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/848 af 20. maj 2015 om insolvensbehandling (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 19).

⁽⁷⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2020/1784 af 25. november 2020 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civil- og handelsretlige sager (forkyndelse af dokumenter) (EUT L 405 af 2.12.2020, s. 40).

⁽⁸⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2020/1783 af 25. november 2020 om samarbejde mellem medlemsstaternes retter om bevisoptagelse på det civil- og handelsretlige område (bevisoptagelse) (EUT L 405 af 2.12.2020, s. 1).

- (20) Det decentrale IT-system bør bestå af back-end-systemer i medlemsstaterne og de relevante EU-organer og -agenturer, og interoperable adgangspunkter, hvorigennem disse systemer er forbundet ved hjælp af sikre forbindelser. Adgangspunkterne i det decentrale IT-system bør baseres på e-CODEX.
- (21) Med henblik på denne forordning bør medlemsstaterne kunne anvende software udviklet af Kommissionen (referencegennemførelsessoftware) i stedet for et nationalt IT-system. Den pågældende referencegennemførelsessoftware bør bygge på en modulstruktur, hvilket betyder, at softwaren pakkes og leveres adskilt fra de e-CODEX-komponenter, der er nødvendige for at forbinde den med det decentrale IT-system. En sådan struktur bør gøre det muligt for medlemsstaterne at genbruge eller forbedre deres eksisterende nationale retlige kommunikationsinfrastruktur med henblik på grænseoverskridende anvendelse. I spørgsmål vedrørende underholdspligt kan medlemsstaterne også anvende software udviklet af Haagerkonferencen om International Privatrecht (iSupport).
- (22) Kommissionen bør være ansvarlig for skabelse, udvikling og vedligeholdelse af referencegennemførelsessoftwaren i overensstemmelse med principperne om databeskyttelse gennem design og gennem standardindstillinger og med tilgængelighedskrav. Kommissionen bør designe, udvikle og vedligeholde referencegennemførelsessoftwaren under overholdelse af databeskyttelseskravene og -principperne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 ⁽⁹⁾ og (EU) 2016/679 ⁽¹⁰⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/680 ⁽¹¹⁾, navnlig principperne om databeskyttelse gennem design og gennem standardindstillinger og et højt cybersikkerhedsniveau. Navnlig bør enhver fysisk eller juridisk person, der deltager i skabelse, udvikling eller vedligeholdelse af de nationale IT-systemer eller referencegennemførelsessoftwaren, være bundet af de pågældende krav og principper. Referencegennemførelsessoftwaren bør også omfatte passende tekniske foranstaltninger og bør tillade de organisatoriske foranstaltninger, herunder det tilsyn, der er nødvendigt for at sikre et sikkerheds- og interoperabilitetsniveau, der er passende for udveksling af oplysninger i forbindelse med grænseoverskridende retssager. For at sikre interoperabilitet med nationale IT-systemer bør referencegennemførelsessoftwaren kunne gennemføre de digitale proceduremæssige standarder som defineret i forordning (EU) 2022/850 for de tilsvarende retsakter, som er opført i bilag I og II til nærværende forordning.
- (23) For at yde hurtig, sikker og effektiv bistand til ansøgere bør kommunikation mellem kompetente myndigheder såsom retter og centrale myndigheder oprettet ved Rådets forordning (EF) nr. 4/2009 ⁽¹²⁾ og (EU) 2019/1111 ⁽¹³⁾ som hovedregel finde sted via det decentrale IT-system.
- (24) Fremsendelse gennem det decentrale IT-system vil kunne være umulig på grund af en forstyrrelse af systemet. Enhver forstyrrelse af systemet bør afhjælpes hurtigst muligt af de relevante EU-organer og medlemsstaterne. Fremsendelse vil også kunne være umulig i praksis på grund af den fysiske eller tekniske karakter af det, der skal fremsendes, såsom fremsendelse af fysiske beviser, eller behovet for at fremsende det originale dokument i papirformat for at vurdere dets ægthed eller på grund af force majeure. Force majeure-situationer følger som hovedregel af uforudseelige og uundgåelige begivenheder, der er affødt af en årsag, der ligger uden for den kompetente myndigheds kontrol. Hvor det decentrale IT-system ikke anvendes, bør kommunikation ske på den mest hensigtsmæssige alternative måde. Sådanne alternative måder bør bl.a. indebære, at fremsendelsen sker hurtigst muligt og på en sikker måde via andre sikre elektroniske midler, pr. post eller ved fremsendelse personligt, hvis en sådan fremsendelse er mulig.

⁽⁹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 af 23. oktober 2018 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af forordning (EF) nr. 45/2001 og afgørelse nr. 1247/2002/EF (EUT L 295 af 21.11.2018, s. 39).

⁽¹⁰⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).

⁽¹¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/680 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med kompetente myndigheders behandling af personoplysninger med henblik på at forebygge, efterforske, afsløre eller retsforfølge strafbare handlinger eller fuldbyrde strafferetlige sanktioner og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af Rådets rammeafgørelse 2008/977/RIA (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 89).

⁽¹²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 4/2009 af 18. december 2008 om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser og samarbejde vedrørende underholdspligt (EUT L 7 af 10.1.2009, s. 1).

⁽¹³⁾ Rådets forordning (EU) 2019/1111 af 25. juni 2019 om kompetence, anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om internationale børne bortførelser (EUT L 178 af 2.7.2019, s. 1).

- (25) Det decentrale IT-system bør som udgangspunkt anvendes i kommunikationen mellem kompetente myndigheder. For at sikre fleksibilitet i det retlige samarbejde kunne andre kommunikationsmidler dog være mere hensigtsmæssige i visse situationer. Dette kunne være hensigtsmæssigt, når de kompetente myndigheder har behov for direkte personlig kommunikation og navnlig i forbindelse med direkte kommunikation mellem retter i henhold til forordning (EU) 2015/848 og (EU) 2019/1111 samt i forbindelse med direkte kommunikation mellem kompetente myndigheder i henhold til Rådets rammeafgørelse 2005/214/RIA ⁽¹⁴⁾, 2006/783/RIA ⁽¹⁵⁾, 2008/909/RIA ⁽¹⁶⁾, 2008/947/RIA ⁽¹⁷⁾, 2009/829/RIA ⁽¹⁸⁾, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/41/EU ⁽¹⁹⁾ eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1805 ⁽²⁰⁾, hvor kommunikation mellem de kompetente myndigheder kan foretages på en hvilken som helst måde eller en hvilken som helst egnet måde som fastsat i de pågældende retsakter. I sådanne tilfælde kunne kompetente myndigheder anvende mindre formelle kommunikationsmidler, såsom e-mail.

Andre kommunikationsmidler kunne også være hensigtsmæssige, hvis kommunikationen omfatter håndtering af følsomme oplysninger, eller hvis konvertering af en stor mængde dokumentation til elektronisk form pålægger den kompetente myndighed, der fremsender dokumentationen, en uforholdsmæssig stor administrativ byrde. I betragtning af at de kompetente myndigheder beskæftiger sig med følsomme oplysninger, bør sikkerheden og pålideligheden af informationsudvekslingen altid garanteres, når passende kommunikationsmidler vælges. Det decentrale IT-system bør altid betragtes som det mest hensigtsmæssige middel til udveksling af formularer oprettet ved de retsakter, der er opført i bilag I og II til denne forordning. Formularerne kunne dog udveksles på anden vis i tilfælde, hvor de kompetente myndigheder i forskellige medlemsstater er til stede på samme sted i en medlemsstat med henblik på at bistå med gennemførelsen af procedurer for retligt samarbejde i henhold til de retsakter, der er opført i bilag II til denne forordning, hvis det er nødvendigt på grund af sagens hastende karakter, såsom i situationer, der er omfattet af direktiv 2014/41/EU, hvor udstedelsesmyndigheden bistår med fuldbyrdelsen af den europæiske efterforskningskendelse i fuldbyrdelsesstaten, eller hvor de kompetente myndigheder i forskellige medlemsstater koordinerer procedurer for retligt samarbejde i henhold til de retsakter, der er opført i bilag II til denne forordning, på et personligt møde.

- (26) Hvad angår komponenterne i det decentrale IT-system, som Unionen har ansvaret for i overensstemmelse med de sikkerhedskrav, der er fastsat ved forordning (EU) 2022/850, bør den enhed, der forvalter systemets komponenter, have tilstrækkelige ressourcer til at sikre, at de fungerer korrekt.
- (27) Med henblik på at lette fysiske og juridiske personers adgang til de kompetente myndigheder i civil- og handelsretlige sager bør der ved denne forordning som en del af det decentrale IT-system oprettes et adgangspunkt på EU-plan, et »europæisk elektronisk adgangspunkt«, som bør indeholde oplysninger om fysiske og juridiske personers ret til retshjælp, og hvorigennem de bør kunne indgive krav og anmodninger, sende anmode om og modtage proceduremæssigt relevante oplysninger, herunder digitaliserede sagsakter eller dele deraf og kommunikere med de kompetente myndigheder eller få deres repræsentant til at gøre dette på deres vegne i de tilfælde, der er omfattet af denne forordning, eller få forkyndt retslige eller udenretslige dokumenter. Det europæiske elektroniske adgangspunkt bør hostes på den europæiske e-justiceportal, der er en one-stop-shop for information og tjenester på det retlige område i Unionen.

⁽¹⁴⁾ Rådets rammeafgørelse 2005/214/RIA af 24. februar 2005 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på bødestrafte (EUT L 76 af 22.3.2005, s. 16).

⁽¹⁵⁾ Rådets rammeafgørelse 2006/783/RIA af 6. oktober 2006 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på afgørelser om konfiskation (EUT L 328 af 24.11.2006, s. 59).

⁽¹⁶⁾ Rådets rammeafgørelse 2008/909/RIA af 27. november 2008 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på domme i straffesager om idømmelse af frihedsstraffe eller frihedsberøvende foranstaltninger med henblik på fuldbyrdelse i Den Europæiske Union (EUT L 327 af 5.12.2008, s. 27).

⁽¹⁷⁾ Rådets rammeafgørelse 2008/947/RIA af 27. november 2008 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på domme og afgørelser om prøvetid med tilsyn med henblik på tilsyn med tilsynsforanstaltninger og alternative sanktioner (EUT L 337 af 16.12.2008, s. 102).

⁽¹⁸⁾ Rådets rammeafgørelse 2009/829/RIA af 23. oktober 2009 om anvendelse mellem Den Europæiske Unions medlemsstater af princippet om gensidig anerkendelse på afgørelser om tilsynsforanstaltninger som et alternativ til varetægtsfængsling (EUT L 294 af 11.11.2009, s. 20).

⁽¹⁹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/41/EU af 3. april 2014 om den europæiske efterforskningskendelse i straffesager (EUT L 130 af 1.5.2014, s. 1).

⁽²⁰⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1805 af 14. november 2018 om gensidig anerkendelse af afgørelser om indfrysning og afgørelser om konfiskation (EUT L 303 af 28.11.2018, s. 1).

- (28) Retten til retshjælp eller juridisk bistand som fastsat i EU-retten og national ret, navnlig retten til retshjælp som fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 650/2012 ⁽²¹⁾, Rådets forordning (EF) nr. 4/2009 og (EU) 2019/1111 og Rådets direktiv 2003/8/EF ⁽²²⁾, finder anvendelse. Fysiske og juridiske personer bør kunne få adgang til relevante oplysninger på e-justiceportalen via links på det europæiske elektroniske adgangspunkt.
- (29) I forbindelse med fysiske og juridiske personers kommunikation med kompetente myndigheder på det civil- og handelsretlige område i grænseoverskridende sager bør elektronisk kommunikation anvendes som et alternativ til de eksisterende kommunikationsmidler, herunder nationale midler, uden at det berører, hvordan fysiske eller juridiske personer kommunikerer med deres nationale myndigheder i overensstemmelse med national ret. I tilfælde af juridiske personers kommunikation med kompetente myndigheder bør der tilskyndes til anvendelse af elektroniske midler som udgangspunkt. For at sikre, at adgang til domstolsprøvelse ved hjælp af digitale midler ikke bidrager til en yderligere udvidelse af den digitale kløft, bør valget af kommunikationsmidler mellem elektronisk kommunikation som fastsat ved denne forordning eller andre kommunikationsmidler ikke desto mindre overlades til de berørte personers skøn. Dette er særlig vigtigt for at håndtere de særlige omstændigheder vedrørende personer, der måtte mangle de nødvendige tekniske midler eller digitale færdigheder til at få adgang til digitale tjenester, og personer med handicap, da medlemsstaterne og Unionen har forpligtet sig til at træffe passende foranstaltninger i overensstemmelse med De Forenede Nationers konvention om rettigheder for personer med handicap.
- (30) For at forbedre den elektroniske grænseoverskridende kommunikation og fremsendelse af dokumenter gennem det decentrale IT-system, herunder gennem det europæiske elektroniske adgangspunkt, bør dokumenter fremsendt via det decentrale IT-system ikke nægtes retsvirkning og bør ikke betragtes som uantagelige i sagen alene af den grund, at de er i elektronisk form. Dette princip bør dog ikke berøre vurderingen af retsvirkningerne eller antageligheden af disse dokumenter, der kan udgøre beviser i overensstemmelse med national ret.
- (31) For at lette mundtlige retsmøder i civil-, handels- og strafferetlige sager med grænseoverskridende virkninger bør denne forordning give mulighed for frivillig brug af videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi.
- (32) Videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi bør gøre det muligt for den kompetente myndighed at autentificere identiteten af de personer, der skal afhøres, og bør muliggøre visuel, lydlig og mundtlig kommunikation under retsmødet. Et telefonopkald alene bør ikke betragtes som en passende fjernkommunikationsteknologi til mundtlige retsmøder. Den anvendte teknologi bør opfylde de gældende standarder for beskyttelse af personoplysninger, for kommunikationens fortrolighed og for datasikkerhed, uanset hvilken form for retsmøde den anvendes til.
- (33) Et retsmøde afholdt via videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi bør ikke afslås alene af den grund, at der ikke findes nationale regler for brug af fjernkommunikationsteknologi. I så fald bør de mest egnede regler, der finder anvendelse i henhold til national ret, såsom regler for bevisoptagelse, finde tilsvarende anvendelse.
- (34) Retten til tolkebistand bør ikke berøres af denne forordning, og videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi, der anvendes i civil-, handels- eller strafferetlige sager, bør tillade anvendelse af tolkning.
- (35) For at lette mundtlige retsmøder i civil- og handelsretlige sager med grænseoverskridende virkninger bør denne forordning give mulighed for frivillig brug af videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi i forbindelse med parternes eller deres repræsentanters deltagelse i sådanne retsmøder, forudsat at den relevante teknologi er tilgængelig, at parterne får mulighed for at give deres indstilling til anvendelsen af denne teknologi, og at anvendelsen af sådan teknologi under sagens særlige omstændigheder er hensigtsmæssig. Denne forordning bør hverken udelukke personer, som bistår en part, eller offentlige anklagere i civil- og handelsretlige sager fra at deltage i retsmøder via videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi i overensstemmelse med gældende national ret.

⁽²¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 650/2012 af 4. juli 2012 om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser vedrørende arv, og om accept og fuldbyrdelse af officielt bekræftede dokumenter vedrørende arv og om indførelse af et europæisk arvebevis (EUT L 201 af 27.7.2012, s. 107).

⁽²²⁾ Rådets direktiv 2003/8/EF af 27. januar 2003 om forbedret adgang til domstolene i grænseoverskridende tvister gennem fastsættelse af fælles mindsteregler for retshjælp i forbindelse med tvister af denne art (EFT L 26 af 31.1.2003, s. 41).

- (36) Proceduren for iværksættelse og afholdelse af retsmøder via videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi bør på det civil- og handelsretlige område være underlagt retten i den medlemsstat, hvor sagen finder sted. Hvis der er mulighed for optagelse af retsmøder i henhold til den nationale ret i den medlemsstat, der afholder retsmødet, på det civil- eller handelsretlige område, bør parterne underrettes om disse bestemmelser og, hvor det er fastsat, om muligheden for, at de kan gøre indsigelse mod optagelse.
- (37) Når den kompetente myndighed beslutter, om den skal give parterne og deres repræsentanter tilladelse til at deltage i et retsmøde på det civil- og handelsretlige område via videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi, bør den vælge en passende metode til at undersøge parternes indstilling i overensstemmelse med national procesret.
- (38) Hvis en kompetent myndighed i sager på det civil- eller handelsretlige område har besluttet at tillade, at mindst én af parterne eller andre personer deltager i et retsmøde via videokonference, bør denne kompetente myndighed sikre, at sådanne personer har adgang til retsmødet via videokonference. Den kompetente myndighed bør navnlig sende sådanne personer et link, så de kan deltage i den pågældende videokonference, og yde teknisk bistand. Den kompetente myndighed bør for eksempel give vejledning om den software, der vil blive anvendt, og om nødvendigt tilrettelægge en teknisk test inden retsmødet. Den kompetente myndighed bør tage hensyn til de særlige behov hos personer med handicap.
- (39) Hvis et barn deltager i en sag på det civil- eller handelsretlige område, navnlig som part, i henhold til national ret, bør barnet kunne deltage i retsmøder via videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi fastsat i denne forordning under hensyntagen til dets processuelle rettigheder. Hvis barnet derimod deltager i sagen med henblik på bevisoptagelse på det civil- eller handelsretlige område, f.eks. hvis barnet skal afhøres som vidne, vil barnet også kunne afhøres via videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi i overensstemmelse med forordning (EU) 2020/1783.
- (40) Hvis en kompetent myndighed anmoder om, at en person deltager med henblik på bevisoptagelse på det civil- eller handelsretlige område, bør en sådan persons deltagelse i retsmødet via videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi være omfattet af forordning (EU) 2020/1783.
- (41) Denne forordning bør ikke finde anvendelse på brug af videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi på det civil- og handelsretlige område, hvor en sådan anvendelse allerede er foreskrevet i de retsakter, der er opført i bilag I, eller i anliggender, som ikke har grænseoverskridende virkninger. Desuden bør denne forordning ikke finde anvendelse på brug af videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi i notarbekræftelsesprocedurer.
- (42) I straffesager bør proceduren for iværksættelse og afholdelse af retsmøder via videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi være underlagt retten i den medlemsstat, der afholder retsmødet. Den medlemsstat, der afholder retsmødet via videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi, bør forstås som værende den medlemsstat, der har anmodet om brug af videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi.
- (43) De i denne forordning fastsatte regler om brug af videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi til retsmøder i forbindelse med procedurer for retligt samarbejde i straffesager bør ikke finde anvendelse på retsmøder via videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi med henblik på bevisoptagelse eller afholdelse af en retssag, som kunne føre til en afgørelse om en mistænkt eller tiltalt persons skyld eller uskyld. Denne forordning bør ikke berøre direktiv 2014/41/EU, konventionen om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater eller Rådets rammeafgørelse 2002/465/RIA ⁽²³⁾.

⁽²³⁾ Rådets rammeafgørelse 2002/465/RIA af 13. juni 2002 om fælles efterforskningshold (EFT L 162 af 20.6.2002, s. 1).

- (44) For at sikre retten til en retfærdig rettergang og retten til et forsvar bør en mistænkt, tiltalt eller dømt person eller en berørt person som defineret i forordning (EU) 2018/1805, og som ikke er en mistænkt, tiltalt eller dømt person, give samtykke til brug af videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi til et retsmøde i forbindelse med procedurer for retligt samarbejde i straffesager. Det bør kun være muligt for den kompetente myndighed at fravige kravet om at indhente samtykke fra den mistænkte, tiltalte eller dømte person eller den berørte person under ekstraordinære omstændigheder, hvor en sådan fravigelse er behørigt begrundet i alvorlige trusler mod den offentlige sikkerhed og folkesundheden, som må anses for at være reelle og aktuelle eller forudsigelige. Anvendelse af en undtagelse med hensyn til at indhente samtykke til videokonference bør begrænses til, hvad der er nødvendigt, og bør fuldt ud overholde Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (»chartret«). Hvis der ikke indhentes samtykke, bør den mistænkte, tiltalte eller dømte person eller den berørte person have mulighed for at anmode om fornyet prøvelse i overensstemmelse med national ret og under fuld overholdelse af chartret.
- (45) Hvis en mistænkt, tiltalt eller dømt persons rettigheder krænkes i forbindelse med et retsmøde afholdt via videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi, bør der garanteres adgang til effektive retsmidler i overensstemmelse med chartrets artikel 47. Der bør også garanteres adgang til effektive retsmidler for andre berørte personer end en mistænkt, tiltalt eller dømt person i forbindelse med et retsmøde via videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi i sager i henhold til forordning (EU) 2018/1805.
- (46) De kompetente myndigheder, der er ansvarlige for et retsmøde via videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi i straffesager, bør sikre, at kommunikationen mellem en mistænkt, tiltalt eller dømt person eller en berørt person i sager i henhold til forordning (EU) 2018/1805 og vedkommendes advokat både umiddelbart før og under retsmødet er fortrolig i overensstemmelse med gældende national ret.
- (47) Når et retsmøde via videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi tilrettelægges i straffesager, bør den kompetente myndighed, der modtager anmodningen om at afholde et sådant retsmøde, (»den anmodede kompetente myndighed«) sikre, at den mistænkte, tiltalte eller dømte person eller den berørte person som defineret i forordning (EU) 2018/1805, herunder personer med handicap, har adgang til den nødvendige infrastruktur til at bruge videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi. Dette bør omfatte ansvar for at give adgang til for eksempel de lokaler, hvor retsmødet skal afholdes, og til det tilgængelige tekniske udstyr. Hvis der ikke er tilgængeligt teknisk udstyr i den anmodede kompetente myndigheds lokaler, bør denne myndighed have mulighed for at træffe praktiske foranstaltninger ved om muligt at tilrettelægge retsmødet i en anden myndigheds lokaler med henblik på at afholde det via videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi, i overensstemmelse med nationale procedurer.
- (48) Ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 910/2014 ⁽²⁴⁾ oprettes et fælles EU-regelsæt for anerkendelse af elektroniske identifikationsmidler og elektroniske tillidstjenester (»e-IDAS-tillidstjenester«), navnlig elektroniske signaturer, elektroniske segl, tidsstempeller, elektroniske leveringstjenester og webstedsautentifikation, som er anerkendt på tværs af landegrænser med samme juridiske status som de tilsvarende papirbaserede processer. Derfor bør nærværende forordning indeholde bestemmelser om anvendelse af e-IDAS-tillidstjenesterne med henblik på digital kommunikation.
- (49) Hvis et dokument, der fremsendes som led i elektronisk kommunikation i henhold til nærværende forordning, kræver et segl eller en signatur, bør de kompetente myndigheder anvende et kvalificeret elektronisk segl eller en kvalificeret elektronisk signatur som defineret i forordning (EU) nr. 910/2014, og fysiske eller juridiske personer bør anvende en kvalificeret elektronisk signatur eller elektronisk identifikation. Nærværende forordning bør dog ikke berøre de formelle krav, som gælder for dokumenter, der fremlægges til støtte for en anmodning, og som kan være digitale originaler eller bekræftede genparter. Nærværende forordning bør heller ikke berøre national ret vedrørende konvertering af dokumenter og eventuelle krav vedrørende dokumenters eller oplysningers ægthed, nøjagtighed, pålidelighed, troværdighed og korrekte retlige form, undtagen med hensyn til de betingelser vedrørende kommunikation ved hjælp af digitale midler, der indføres ved nærværende forordning.

⁽²⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 910/2014 af 23. juli 2014 om elektronisk identifikation og tillidstjenester til brug for elektroniske transaktioner på det indre marked og om ophævelse af direktiv 1999/93/EF (EUT L 257 af 28.8.2014, s. 73).

- (50) For at lette betaling af afgifter i sager med grænseoverskridende virkninger, der falder ind under anvendelsesområdet for de EU-retsakter på det civil- og handelsretlige område, som er opført i bilag I, bør de tekniske midler til elektronisk betaling af afgifter overholde de relevante regler om tilgængelighed. Anvendelse af betalingsmetoder, der er bredt tilgængelige i hele Unionen, såsom kreditkort, debetkort, elektronisk tegnebog og bankoverførsler, bør være mulig i et onlinemiljø og tilgængelig via det europæiske elektroniske adgangspunkt.
- (51) For at sikre fuld opfyldelse af målene i nærværende forordning og tilpasse eksisterende EU-retsakter på det civil-, handels- og strafferetlige område til nærværende forordning er det nødvendigt, at der ved nærværende forordning indføres ændringer i følgende retsakter: Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 805/2004 ⁽²⁵⁾, (EF) nr. 1896/2006 ⁽²⁶⁾, (EF) nr. 861/2007 ⁽²⁷⁾, (EU) nr. 606/2013 ⁽²⁸⁾, (EU) nr. 655/2014 ⁽²⁹⁾, (EU) 2015/848 og (EU) 2018/1805. Disse ændringer har til formål at sikre, at kommunikationen finder sted i overensstemmelse med de regler og principper, der er fastsat i nærværende forordning. Ændringer af direktiver og rammeafgørelser på det civil-, handels- og strafferetlige område er indført ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2023/2843 ⁽³⁰⁾.
- (52) I medfør af punkt 22 og 23 i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning ⁽³¹⁾ bør Kommissionen foretage en evaluering af denne forordning på grundlag af de oplysninger, som den tilvejebringer ved hjælp af særlige overvågningsordninger, herunder kvantitative og kvalitative vurderinger for hver af de retsakter, der er opført i bilag I og II til denne forordning, med henblik på at vurdere de faktiske virkninger af denne forordning i praksis, navnlig for at undersøge indvirkningen af digitaliseringen af det grænseoverskridende retlige samarbejde på effektiviteten og behovet for eventuelle yderligere tiltag.
- (53) Den referencegennemførelsessoftware, som Kommissionen har udviklet som et back-end-system, bør programmeringsmæssigt indsamle de data, der er nødvendige med henblik på overvågning, og sådanne data bør fremsendes til Kommissionen. Hvor medlemsstater vælger at anvende et nationalt IT-system i stedet for referencegennemførelsessoftwaren, der er udviklet af Kommissionen, vil nævnte system kunne udstyres til programmeringsmæssigt at indsamle disse data, og i så fald bør disse data fremsendes til Kommissionen. e-CODEX-konnektoren vil også kunne udstyres med en funktion, der gør det muligt at hente relevante statistiske data.
- (54) I tilfælde, hvor data om antallet af retsmøder, hvor der blev anvendt videokonference, ikke kan indsamles automatisk, og med henblik på at begrænse den yderligere administrative byrde i forbindelse med dataindsamling bør hver medlemsstat udpege mindst én ret eller kompetent myndighed med henblik på at udtage en stikprøve i overvågningsøjemed. Den udpegede ret eller kompetente myndighed bør have til opgave at indsamle og give Kommissionen sådanne data om sine egne retsmøder, der bør danne grundlag for et skøn over mængden af data, der er nødvendige for at evaluere denne forordning, for en given medlemsstat. Den udpegede ret eller kompetente myndighed bør have kompetence til at afholde retsmøder via videokonference i overensstemmelse med denne forordning. På områder, hvor andre myndigheder end retter eller anklagere betragtes som kompetente myndigheder som omhandlet i denne forordning, såsom notarer, bør den udtagne stikprøve også være repræsentativ for deres gennemførelse af denne forordning.

⁽²⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 805/2004 af 21. april 2004 om indførelse af et europæisk tvangsfuldbyrdsdokument for ubestridte krav (EUT L 143 af 30.4.2004, s. 15).

⁽²⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1896/2006 af 12. december 2006 om indførelse af en europæisk betalingspåkravspprocedure (EUT L 399 af 30.12.2006, s. 1).

⁽²⁷⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 861/2007 af 11. juli 2007 om indførelse af en europæisk småkravspprocedure (EUT L 199 af 31.7.2007, s. 1).

⁽²⁸⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 606/2013 af 12. juni 2013 om gensidig anerkendelse af beskyttelsesforanstaltninger i civilretlige spørgsmål (EUT L 181 af 29.6.2013, s. 4).

⁽²⁹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 655/2014 af 15. maj 2014 om indførelse af en procedure for en europæisk kendelse til sikring af bankindeståender med henblik på at lette grænseoverskridende gældsinddrivelse på det civil- og handelsretlige område (EUT L 189 af 27.6.2014, s. 59).

⁽³⁰⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2023/2843 af 13. december 2023 om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/99/EU og 2014/41/EU, Rådets direktiv 2003/8/EF og Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA, 2003/577/RIA, 2005/214/RIA, 2006/783/RIA, 2008/909/RIA, 2008/947/RIA, 2009/829/RIA og 2009/948/RIA for så vidt angår digitalisering af retligt samarbejde (EUT L, 2023/2843, 27.12.2023, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2023/2843/oj>).

⁽³¹⁾ EUT L 123 af 12.5.2016, s. 1.

- (55) Anvendelsen af denne forordning berører ikke magtens tredeling og retsvæsenets uafhængighed i medlemsstaterne samt processuelle rettigheder som nedfældet i chartret og EU-retten, såsom direktiverne om proceduremæssige rettigheder, nemlig Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/64/EU ⁽³²⁾, 2012/13/EU ⁽³³⁾, 2013/48/EU ⁽³⁴⁾, (EU) 2016/343 ⁽³⁵⁾, (EU) 2016/800 ⁽³⁶⁾ og (EU) 2016/1919 ⁽³⁷⁾, og navnlig retten til tolkebistand, retten til adgang til advokatbistand, retten til aktindsigt i sagsakterne, retten til retshjælp og retten til at være til stede under retssagen.
- (56) Forordning (EU) 2016/679 og (EU) 2018/1725 og direktiv (EU) 2016/680 finder anvendelse på behandling af personoplysninger i det decentrale IT-system. For at præcisere ansvaret for behandlingen af personoplysninger, der sendes eller modtages via det decentrale IT-system, bør den, der skal betragtes som den dataansvarlige for personoplysningerne, angives i nærværende forordning. Med henblik herpå bør hver fremsendende eller modtagende enhed anses for at have afgjort, til hvilke formål og med hvilke hjælpemidler der må foretages behandling af personoplysninger.
- (57) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning vedrørende oprettelse af det decentrale IT-system bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 ⁽³⁸⁾. Gennemførelsesretsakterne bør gøre det muligt for medlemsstaterne at tilpasse deres relevante nationale IT-systemer med henblik på tilslutning til det decentrale IT-system.
- (58) Målene i denne forordning, navnlig en harmoniseret digitalisering af det grænseoverskridende retlige samarbejde, kan ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne hver for sig, bl.a. fordi det ikke er muligt at garantere, at medlemsstaternes og EU-organernes og -agenturernes IT-systemer er interoperable, men kan bedre nås på EU-plan gennem en koordineret indsats på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union (TEU). I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (59) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til TEU og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF), deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark.
- (60) I medfør af artikel 1 og 2 og artikel 4a, stk. 1, i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, og med forbehold af artikel 4 i samme protokol, deltager Irland ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Irland.
- (61) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt i overensstemmelse med artikel 42, stk. 1, i forordning (EU) 2018/1725 og afgav formelle bemærkninger den 25. januar 2022 —

⁽³²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/64/EU af 20. oktober 2010 om retten til tolke- og oversætterbistand i straffesager (EUT L 280 af 26.10.2010, s. 1).

⁽³³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/13/EU af 22. maj 2012 om ret til information under straffesager (EUT L 142 af 1.6.2012, s. 1).

⁽³⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/48/EU af 22. oktober 2013 om ret til adgang til advokatbistand i straffesager og i sager angående europæiske arrestordre og om ret til at få en tredjemand underrettet ved frihedsberøvelse og til at kommunikere med tredjemand og med konsulære myndigheder under frihedsberøvelsen (EUT L 294 af 6.11.2013, s. 1).

⁽³⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/343 af 9. marts 2016 om styrkelse af visse aspekter af uskyldsformodningen og retten til at være til stede under retssagen i straffesager (EUT L 65 af 11.3.2016, s. 1).

⁽³⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/800 af 11. maj 2016 om retssikkerhedsgarantier for børn, der er mistænkte eller tiltalte i straffesager (EUT L 132 af 21.5.2016, s. 1).

⁽³⁷⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/1919 af 26. oktober 2016 om retshjælp til mistænkte og tiltalte i straffesager og til eftersøgte i sager angående europæiske arrestordre (EUT L 297 af 4.11.2016, s. 1).

⁽³⁸⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Genstand og anvendelsesområde

1. I denne forordning fastlægges en ensartet retlig ramme for anvendelsen af elektronisk kommunikation mellem kompetente myndigheder i forbindelse med procedurer for retligt samarbejde i civil-, handels- og strafferetlige sager og for anvendelsen af elektronisk kommunikation mellem fysiske eller juridiske personer og kompetente myndigheder i civil- og handelsretlige sager.

Desuden fastsættes regler om:

- a) brugen af videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi til andre formål end bevisoptagelse i henhold til forordning (EU) 2020/1783
- b) anvendelsen af elektroniske signaturer og elektroniske segl
- c) elektroniske dokumenters retsvirkninger
- d) elektronisk betaling af afgifter.

2. Denne forordning gælder for elektronisk kommunikation i forbindelse med procedurer for retligt samarbejde i civil-, handels- og strafferetlige sager som fastsat i artikel 3 og 4 og retsmøder via videokonference eller andre former for fjernkommunikationsteknologi i civil-, handels- og strafferetlige sager som fastsat i artikel 5 og 6.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

- 1) »kompetent myndighed«: en ret, en anklagemyndighed, en central myndighed og andre kompetente myndigheder som defineret i, som udpeget i, eller som er genstand for meddelelse i overensstemmelse med, de retsakter, der er opført i bilag I og II, samt EU-agenturer og -organer, der deltager i procedurer for retligt samarbejde i overensstemmelse med bestemmelserne i de retsakter, der er opført i bilag II; med henblik på artikel 5 forstås ved »kompetent myndighed« også enhver ret eller anden myndighed, der i henhold til EU-retten eller national ret er kompetent til at afholde retsmøder via videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi i civil- og handelsretlige sager; med henblik på artikel 6 forstås ved »kompetent myndighed« også enhver ret eller anden myndighed, der deltager i procedurer fastlagt i de retsakter, der er opført i bilag II
- 2) »elektronisk kommunikation«: den digitale udveksling af oplysninger via internettet eller et andet elektronisk kommunikationsnet
- 3) »decentralt IT-system«: et netværk af IT-systemer og interoperable adgangspunkter, som drives under de enkelte medlemsstaters, EU-organers eller -agenturers ansvar og forvaltning, og som muliggør sikker og pålidelig grænseoverskridende udveksling af oplysninger
- 4) »europæisk elektronisk adgangspunkt«: en portal, som er tilgængelig for fysiske og juridiske personer eller deres repræsentanter i hele Unionen, og som er forbundet med et interoperabelt adgangspunkt inden for rammerne af det decentralte IT-system
- 5) »afgifter«: betalinger, der opkræves af kompetente myndigheder i forbindelse med sager, der er omfattet af anvendelsesområdet for de retsakter, der er opført i bilag I
- 6) »videokonference«: audiovisuel transmissionsteknologi, der giver mulighed for tovejs- og simultankommunikation af billede og lyd og dermed muliggør visuel, lydlig og mundtlig interaktion.

KAPITEL II

KOMMUNIKATION MELLEM KOMPETENTE MYNDIGHEDER

Artikel 3

Midler til kommunikation mellem kompetente myndigheder

1. Kommunikation i henhold til de retsakter, der er opført i bilag I, mellem forskellige medlemsstaters kompetente myndigheder og i henhold til de retsakter, der er opført i bilag II, mellem kompetente myndigheder i forskellige medlemsstater og mellem en national kompetent myndighed og et EU-organ eller -agentur, herunder udveksling af formularer oprettet ved disse retsakter, finder sted via et sikkert, effektivt og pålideligt decentralt IT-system.

2. Kommunikation kan dog foretages af de kompetente myndigheder ved hjælp af alternative midler, hvor elektronisk kommunikation i overensstemmelse med stk. 1 ikke er mulig på grund af:

- a) forstyrrelse af det decentrale IT-system
- b) det fremsendte bevismateriales fysiske eller tekniske karakter, eller
- c) force majeure.

Med henblik på første afsnit sikrer de kompetente myndigheder, at de alternative kommunikationsmidler, der anvendes, er de hurtigste og mest hensigtsmæssige, og at de sikrer en sikker og pålidelig udveksling af oplysninger.

3. Ud over de undtagelser, der er omhandlet i stk. 2, kan ethvert andet kommunikationsmiddel anvendes, hvor anvendelsen af det decentrale IT-system ikke er hensigtsmæssig i en given situation. De kompetente myndigheder sikrer, at udvekslingen af oplysninger i henhold til nærværende stykke finder sted på en sikker og pålidelig måde.

4. Stk. 3 finder ikke anvendelse på udveksling af formularer i henhold til de retsakter, der er opført i bilag I og II.

I tilfælde, hvor de kompetente myndigheder i forskellige medlemsstater er til stede på samme sted i en medlemsstat med henblik på at bistå med gennemførelsen af procedurer for retligt samarbejde i henhold til de retsakter, der er opført i bilag II, kan de udveksle formularerne på en anden relevant måde, hvis det er nødvendigt på grund af sagens hastende karakter. De kompetente myndigheder sikrer, at udvekslingen af formularer omhandlet i dette afsnit finder sted på en sikker og pålidelig måde.

5. Denne artikel berører ikke gældende procedureregler i EU-retten og national ret om dokumenters antagelighed med undtagelse af krav vedrørende kommunikationsmidler.

6. Hver medlemsstat kan beslutte at anvende det decentrale IT-system til kommunikation mellem sine nationale myndigheder i sager, der falder ind under anvendelsesområdet for de retsakter, der er opført i bilag I eller II.

7. EU-organer eller agenturer kan beslutte at anvende det decentrale IT-system til kommunikation inden for organet eller agenturet i sager, der falder ind under anvendelsesområdet for de retsakter, der er opført i bilag II.

KAPITEL III

KOMMUNIKATION MELLEM FYSISKE ELLER JURIDISKE PERSONER OG KOMPETENTE MYNDIGHEDER I CIVIL- OG HANDELSRETTLIGE SAGER*Artikel 4***Et europæisk elektronisk adgangspunkt**

1. Der oprettes et europæisk elektronisk adgangspunkt på den europæiske e-justiceportal.
2. Det europæiske elektroniske adgangspunkt kan anvendes til elektronisk kommunikation mellem fysiske eller juridiske personer eller deres repræsentanter og kompetente myndigheder i følgende tilfælde:
 - a) procedurer fastsat i forordning (EF) nr. 1896/2006, (EF) nr. 861/2007 og (EU) nr. 655/2014
 - b) procedurer fastsat i forordning (EF) nr. 805/2004
 - c) procedurer om anerkendelse, en afgørelse om eksigibilitet eller afslag på anerkendelse fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 650/2012, (EU) nr. 1215/2012 ⁽³⁹⁾ og (EU) nr. 606/2013 samt Rådets forordning (EF) nr. 4/2009, (EU) 2016/1103 ⁽⁴⁰⁾, (EU) 2016/1104 ⁽⁴¹⁾ og (EU) 2019/1111
 - d) procedurer vedrørende udstedelse, berigtigelse og tilbagekaldelse af:
 - i) uddrag fastsat i forordning (EF) nr. 4/2009
 - ii) det europæiske arvebevis og attesterne fastsat i forordning (EU) nr. 650/2012
 - iii) attester fastsat i forordning (EU) nr. 1215/2012
 - iv) attester fastsat i forordning (EU) nr. 606/2013
 - v) attester fastsat i forordning (EU) 2016/1103
 - vi) attester fastsat i forordning (EU) 2016/1104
 - vii) attester fastsat i forordning (EU) 2019/1111
 - e) en udenlandsk kreditors anmeldelse af en fordring i forbindelse med insolvensbehandlingen i henhold til artikel 53 i forordning (EU) 2015/848
 - f) kommunikation mellem fysiske eller juridiske personer eller deres repræsentanter med de centrale myndigheder i henhold til forordning (EF) nr. 4/2009 og (EU) 2019/1111 eller de kompetente myndigheder i henhold til kapitel IV i direktiv 2003/8/EF.
3. Kommissionen er ansvarlig for den tekniske forvaltning, udvikling, tilgængelighed, vedligeholdelse, sikkerhed, tilgængelighed og teknisk brugerstøtte af det europæiske elektroniske adgangspunkt. Kommissionen stiller den tekniske brugerstøtte gratis til rådighed.
4. Det europæiske elektroniske adgangspunkt skal indeholde oplysninger om fysiske og juridiske personers ret til retshjælp, herunder i grænseoverskridende sager. Det skal også sætte deres repræsentanter i stand til at handle på deres vegne. Det europæiske elektroniske adgangspunkt skal gøre det muligt for fysiske og juridiske personer eller deres repræsentanter i de i stk. 2 omhandlede tilfælde at indgive krav og anmodninger, sende og modtage proceduremæssigt relevante oplysninger og kommunikere med de kompetente myndigheder eller få forkyndt retslige eller udenretslige dokumenter.

⁽³⁹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT L 351 af 20.12.2012, s. 1).

⁽⁴⁰⁾ Rådets forordning (EU) 2016/1103 af 24. juni 2016 om indførelse af et forstærket samarbejde på området for kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i sager vedrørende formueforholdet mellem ægtefæller (EUT L 183 af 8.7.2016, s. 1).

⁽⁴¹⁾ Rådets forordning (EU) 2016/1104 af 24. juni 2016 om indførelse af et forstærket samarbejde på området for kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i sager vedrørende de formueretlige virkninger af registrerede partnerskaber (EUT L 183 af 8.7.2016, s. 30).

Kommunikation via det europæiske elektroniske adgangspunkt skal være i overensstemmelse med kravene i EU-retten og i den pågældende medlemsstats nationale ret, navnlig med hensyn til form, sprog og repræsentation.

5. De kompetente myndigheder accepterer kommunikation via det europæiske elektroniske adgangspunkt i de tilfælde, der er omhandlet i stk. 2.

6. Forudsat at en fysisk eller juridisk person eller dennes repræsentant har givet forudgående udtrykkeligt samtykke til anvendelse af det europæiske elektroniske adgangspunkt som kommunikationsmiddel eller forkyndelsesmetode, kommunikerer de kompetente myndigheder med den pågældende fysiske og juridiske person eller dennes repræsentant i de i stk. 2 omhandlede tilfælde under anvendelse af dette adgangspunkt og kan forkynde dokumenter for dem via dette adgangspunkt. Hvert enkelt samtykke skal være specifikt for den procedure, hvori det gives, og skal gives særskilt med henblik på kommunikation og forkyndelse af dokumenter. I tilfælde, hvor en fysisk eller juridisk person selv tager initiativ til at anvende det europæiske elektroniske adgangspunkt til kommunikation i retssager, skal vedkommende kunne give sit samtykke i sin første kommunikation.

7. Det europæiske elektroniske adgangspunkt skal være udformet således, at det sikres, at brugerne identificeres.

KAPITEL IV

RETSMØDER VIA VIDEOKONFERENCE ELLER ANDEN FJERNKOMMUNIKATIONSTEKNOLOGI

Artikel 5

Deltagelse i et retsmøde via videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi i civil- og handelsretlige sager

1. Uden at det berører specifikke bestemmelser om brug af videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi i sager, der er omfattet af forordning (EF) nr. 861/2007, (EU) nr. 655/2014 og (EU) 2020/1783, og på anmodning af en part eller dennes repræsentant eller, hvis der er adgang hertil i henhold til national ret, på dens eget initiativ, træffer den kompetente myndighed i civil- og handelsretlige sager, hvor en af parterne eller deres repræsentant befinder sig i en anden medlemsstat, afgørelse om parternes og deres repræsentanters deltagelse i et retsmøde via videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi, på grundlag af:

- a) tilgængeligheden af sådan teknologi
- b) sagens parterers indstilling til anvendelsen af sådan teknologi, og
- c) hensigtsmæssigheden af at anvende sådan teknologi under sagens særlige omstændigheder.

2. Den kompetente myndighed, der afholder retsmødet, sikrer, at parterne og deres repræsentanter, herunder personer med handicap, har adgang til videokonferencen under retsmødet.

3. Hvis den nationale ret i den medlemsstat, hvor sagen finder sted, foreskriver optagelse af retsmøder, finder de samme regler anvendelse på retsmøder via videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi. Den medlemsstat, hvor sagen finder sted, træffer passende foranstaltninger i overensstemmelse med national ret til at sikre, at sådanne optagelser foretages og opbevares på en sikker måde og ikke offentliggøres.

4. Uden at dette berører stk. 1, 2 og 3, reguleres proceduren for retsmøder via videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi af national ret i den medlemsstat, der afholder retsmødet.

Artikel 6

Retsmøder via videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi i straffesager

1. Denne artikel finder anvendelse i sager, der er omfattet af følgende retsakter:
 - a) Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA ⁽⁴²⁾, navnlig artikel 18, stk. 1, litra a)
 - b) Rammeafgørelse 2008/909/RIA, navnlig artikel 6, stk. 3
 - c) Rammeafgørelse 2008/947/RIA, navnlig artikel 17, stk. 4
 - d) Rammeafgørelse 2009/829/RIA, navnlig artikel 19, stk. 4
 - e) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/99/EU ⁽⁴³⁾, navnlig artikel 6, stk. 4
 - f) forordning (EU) 2018/1805, navnlig artikel 33, stk. 1.
2. Hvis den kompetente myndighed i en medlemsstat anmoder (»den anmodende kompetente myndighed«) om afhøring af en mistænkt, tiltalt eller dømt person eller en berørt person som defineret i artikel 2, nr. 10), i forordning (EU) 2018/1805, bortset fra en mistænkt, tiltalt eller dømt person, der befinder sig i en anden medlemsstat, i sager, der er omfattet af de retsakter, der er anført i nærværende artikels stk. 1, tillader den pågældende anden medlemsstats kompetente myndighed (»den anmodede kompetente myndighed«), at sådanne personer deltager i retsmødet via videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi, forudsat at:
 - a) de særlige omstændigheder i sagen berettiger anvendelsen af sådan teknologi, og
 - b) den mistænkte, tiltalte eller dømte person eller den berørte person har givet samtykke til brug af videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi i forbindelse med det pågældende retsmøde i overensstemmelse med de krav, der er omhandlet i nærværende stykkes andet, tredje og fjerde afsnit.

Inden den mistænkte eller tiltalte person giver sit samtykke til brug af videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi, skal vedkommende have mulighed for at søge rådgivning hos en advokat i overensstemmelse med direktiv 2013/48/EU. De kompetente myndigheder underretter den person, der skal afhøres, om proceduren for afholdelse af et retsmøde via videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi samt om vedkommendes processuelle rettigheder, herunder retten til tolkebistand og retten til adgang til advokatbistand, inden der gives samtykke.

Samtykket skal gives frivilligt og utvetydigt, og den anmodende kompetente myndighed verificerer dette samtykke forud for indledningen af retsmødet. Verifikationen af samtykket skal fremgå af referatet fra retsmødet i overensstemmelse med den anmodende medlemsstats nationale ret.

Uden at det berører princippet om en retfærdig rettergang og retten til retsmidler i henhold til national procesret, kan den kompetente myndighed beslutte ikke at indhente samtykke fra de personer, der er omhandlet i dette stykkes første afsnit, litra b), såfremt fysisk deltagelse i et retsmøde udgør en alvorlig trussel mod den offentlige sikkerhed eller folkesundheden, som påvises at være reel og aktuel eller forudsigelig.

3. Den anmodede kompetente myndighed sikrer, at de personer, der er omhandlet i stk. 2, herunder personer med handicap, har adgang til den infrastruktur, der er nødvendig for at anvende videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi.
4. Denne artikel berører ikke andre EU-retsakter, der indeholder bestemmelser om brug af videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi i straffesager.
5. Fortroligheden af kommunikationen mellem en mistænkt, tiltalt eller dømt person eller en berørt person og vedkommendes advokat før og under retsmødet via videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi sikres i overensstemmelse med gældende national ret.

⁽⁴²⁾ Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (EFT L 190 af 18.7.2002, s. 1).

⁽⁴³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/99/EU af 13. december 2011 om den europæiske beskyttelsesordre (EUT L 338 af 21.12.2011, s. 2).

6. Inden et barn afhøres via videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi, underrettes indehavere af forældreansvar som defineret i artikel 3, nr. 2), i direktiv (EU) 2016/800 eller en anden egnet voksen som omhandlet i nævnte direktivs artikel 5, stk. 2, straks. Når den kompetente myndighed træffer afgørelse om, hvorvidt et barn skal afhøres via videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi, tager den hensyn til barnets tarv.

7. Hvis en medlemsstats nationale ret omfatter bestemmelser om optagelse af retsmøder i nationale sager, finder de samme regler anvendelse på retsmøder afholdt via videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi i grænseoverskridende sager. Den anmodende medlemsstat træffer passende foranstaltninger i overensstemmelse med national ret for at sikre, at sådanne optagelser foretages og opbevares på en sikker måde og ikke offentliggøres.

8. En mistænkt, tiltalt eller dømt person eller en berørt person skal i tilfælde af tilsidesættelse af de krav eller garantier, der er fastsat i denne artikel, have mulighed for at anvende effektive retsmidler i overensstemmelse med national ret og under fuld overholdelse af chartret.

9. Uden at det berører stk. 1-8, reguleres proceduren for afholdelse af et retsmøde via videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi af den anmodende medlemsstats nationale ret. De anmodende og anmodede kompetente myndigheder aftaler praktiske ordninger for retsmødet.

KAPITEL V

TILLIDSTJENESTER, RETSVIRKNINGER AF ELEKTRONISKE DOKUMENTER OG ELEKTRONISK BETALING AF AFGIFTER

Artikel 7

Elektroniske signaturer og elektroniske segl

1. Den almindelige retlige ramme for brug af tillidstjenester i forordning (EU) nr. 910/2014 gælder for elektronisk kommunikation i henhold til nærværende forordning.

2. Såfremt et dokument, der fremsendes som led i elektronisk kommunikation i henhold til denne forordnings artikel 3, kræver et segl eller en underskrift i overensstemmelse med de retsakter, der er opført i bilag I og II til denne forordning, skal dokumentet være forsynet med et kvalificeret elektronisk segl eller en kvalificeret elektronisk signatur som defineret i forordning (EU) nr. 910/2014.

3. Såfremt et dokument, der fremsendes som led i elektronisk kommunikation i de tilfælde, der er omhandlet i denne forordnings artikel 4, stk. 2, kræver en underskrift fra den person, der fremsender dokumentet, opfylder den pågældende person dette krav ved:

- a) elektronisk identifikation med sikringsniveauet »høj« som angivet i artikel 8, stk. 2, litra c), i forordning (EU) nr. 910/2014, eller
- b) en kvalificeret elektronisk signatur som defineret i artikel 3, nr. 12), i forordning (EU) nr. 910/2014.

Artikel 8

Elektroniske dokumenters retsvirkninger

Dokumenter, der fremsendes som led i elektronisk kommunikation, må ikke nægtes retsvirkning eller betragtes som uantagelige i grænseoverskridende retssager, der falder ind under anvendelsesområdet for de retsakter, der er opført i bilag I og II, alene af den grund, at de er i elektronisk form.

Artikel 9

Elektronisk betaling af afgifter

1. Medlemsstaterne giver mulighed for elektronisk betaling af afgifter, herunder fra andre medlemsstater end den, hvor den kompetente myndighed er hjemmehørende.

2. De tekniske midler til elektronisk betaling af afgifter skal overholde de relevante regler om tilgængelighed. Hvis de til rådighed stående midler til elektronisk betaling af afgifter giver mulighed herfor, skal de være tilgængelige via det europæiske elektroniske adgangspunkt.

KAPITEL VI

PROCEDUREREGLER OG EVALUERING

Artikel 10

Kommissionens vedtagelse af gennemførelsesretsakter

1. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter om det decentrale IT-system, der er omhandlet i denne forordnings artikel 3, stk. 1, og det europæiske elektroniske adgangspunkt, der er omhandlet i denne forordnings artikel 4, stk. 1, og som fastsætter følgende:

- a) de tekniske specifikationer for elektroniske kommunikationsformer med henblik på det decentrale IT-system
- b) de tekniske specifikationer for kommunikationsprotokoller
- c) informationssikkerhedsmålene og de relevante tekniske foranstaltninger til sikring af minimumsstandarder for informationssikkerhed og et højt cybersikkerhedsniveau for behandling og kommunikation af oplysninger i det decentrale IT-system
- d) minimumsmålene for tilgængelighed og mulige tilknyttede tekniske krav for de tjenester, der ydes gennem det decentrale IT-system
- e) digitale proceduremæssige standarder som defineret i artikel 3, nr. 9), i forordning (EU) 2022/850
- f) en tidsplan for gennemførelsen, der bl.a. fastsætter datoerne for, hvornår referencegennemførelsessoftwaren omhandlet i denne forordnings artikel 12 skal være tilgængelig, de kompetente myndigheders installation heraf og, hvis det er relevant, færdiggørelsen af de tilpasninger af de nationale IT-systemer, der er nødvendige for at sikre overholdelse af de krav, der er omhandlet i dette stykkes litra a)-e), og
- g) de tekniske specifikationer for det europæiske elektroniske adgangspunkt, herunder de midler, der anvendes til elektronisk identifikation af brugeren på sikringsniveauet »høj« som angivet i artikel 8, stk. 2, litra c), i forordning (EU) nr. 910/2014, og opbevaringsperioden for lagring af oplysninger og dokumenter.

2. De i denne artikels stk. 1 omhandlede gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 15, stk. 2.

3. De i denne artikels stk. 1 omhandlede gennemførelsesretsakter vedtages senest:

- a) den 17. januar 2026 for de retsakter, der er opført i bilag I, punkt 3 og 4, og de retsakter, der er opført i bilag II, punkt 1, 10 og 11
- b) den 17. januar 2027 for de retsakter, der er opført i bilag I, punkt 1, 8, 9 og 10, og de retsakter, der er opført i bilag II, punkt 5 og 9
- c) den 17. januar 2028 for de retsakter, der er opført i bilag I, punkt 6, 11 og 12, og de retsakter, der er opført i bilag II, punkt 2, 3, 4 og 8, og
- d) den 17. januar 2029 for de retsakter, der er opført i bilag I, punkt 2, 5, 7 og 13, og de retsakter, der er opført i bilag II, punkt 6 og 7.

Artikel 11

Uddannelse

1. Medlemsstaterne sikrer, at de berørte retlige aktører og de kompetente myndigheder tilbydes den nødvendige uddannelse med henblik på effektiv anvendelse af det decentrale IT-system og hensigtsmæssig brug af videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi. Uden at det berører retsvæsenets uafhængighed og forskelle i opbygningen af retsvæsenet i Unionen og med behørig respekt for den juridiske stands uafhængighed, tilskynder medlemsstaterne til sådan uddannelse for dommere, anklagere og andre retlige aktører.

2. Kommissionen sikrer, at uddannelse af retlige aktører i effektiv anvendelse af det decentrale IT-system er blandt de uddannelsesprioriteter, der støttes af de relevante finansielle EU-programmer.

3. Medlemsstaterne tilskynder myndighederne til at udveksle bedste praksis om videokonferencer for at mindske omkostningerne og øge effektiviteten.
4. Kommissionen underretter medlemsstaterne om muligheden for at ansøge om tilskud til støtte for de aktiviteter, der er omhandlet i stk. 1 og 3, fra de relevante finansielle EU-programmer.

Artikel 12

Referencegennemførelsessoftware

1. Kommissionen er ansvarlig for skabelsen, tilgængeligheden, udviklingen og vedligeholdelsen af referencegennemførelsessoftware, som medlemsstaterne kan vælge at anvende som deres back-end-system i stedet for et nationalt IT-system. Skabelse, udvikling og vedligeholdelse af referencegennemførelsessoftwarens finansieres over Unionens almindelige budget.
2. Kommissionen leverer, vedligeholder og supporterer referencegennemførelsessoftwarens gratis.
3. Referencegennemførelsessoftwarens skal indeholde en fælles grænseflade til kommunikation med andre nationale IT-systemer.

Artikel 13

Omkostninger i forbindelse med det decentrale IT-system, det europæiske elektroniske adgangspunkt og nationale IT-systemer

1. Hver medlemsstat eller enhed, der varetager driften af et autoriseret e-CODEX-adgangspunkt som defineret i artikel 3, nr. 4), i forordning (EU) 2022/850, bærer omkostningerne ved installation, drift og vedligeholdelse af de adgangspunkter i det decentrale IT-system, som den er ansvarlig for.
2. Hver medlemsstat eller enhed, der varetager driften af et autoriseret e-CODEX-adgangspunkt som defineret i artikel 3, nr. 4), i forordning (EU) 2022/850, bærer omkostningerne ved oprettelse og tilpasning af sine relevante nationale eller i givet fald andre IT-systemer for at gøre dem interoperable med adgangspunkterne og bærer omkostningerne ved forvaltning, drift og vedligeholdelse af disse systemer.
3. Kommissionen underretter medlemsstaterne om muligheden for at ansøge om tilskud til støtte for de aktiviteter, der er omhandlet i stk. 1 og 2, fra de relevante finansielle EU-programmer.
4. EU-organer og -agenturer bærer omkostningerne ved installation, drift og vedligeholdelse af de komponenter i det decentrale IT-system, som de har ansvaret for.
5. EU-organer og -agenturer bærer omkostningerne ved oprettelse og tilpasning af deres sagsstyringssystemer for at gøre dem interoperable med adgangspunkterne og bærer omkostningerne ved forvaltning, drift og vedligeholdelse af disse systemer.
6. Kommissionen bærer alle omkostningerne i forbindelse med det europæiske elektroniske adgangspunkt.

Artikel 14

Beskyttelse af fremsendte oplysninger

1. Den kompetente myndighed betragtes som dataansvarlig som omhandlet i forordning (EU) 2016/679 og (EU) 2018/1725 eller direktiv (EU) 2016/680 for så vidt angår behandling af personoplysninger, der sendes eller modtages via det decentrale IT-system.
2. Kommissionen betragtes som dataansvarlig som omhandlet i forordning (EU) 2018/1725 for så vidt angår behandling af personoplysninger, der foretages af det europæiske elektroniske adgangspunkt.
3. De kompetente myndigheder sikrer, at oplysninger, der i forbindelse med grænseoverskridende retssager fremsendes til en anden kompetent myndighed, og som anses for at være fortrolige i henhold til retten i den medlemsstat, hvorfra oplysningerne fremsendes, er omfattet af de fortrolighedsregler, der er fastsat i EU-retten og national ret i den medlemsstat, som oplysningerne fremsendes til.

Artikel 15

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af et udvalg. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.
2. Når der henvises til dette stykke, finder artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse.

Artikel 16

Overvågning og evaluering

1. Fire år fra datoen for ikrafttrædelsen af de gennemførelsesretsakter, der er omhandlet i artikel 10, stk. 3, litra d), og hvert femte år derefter foretager Kommissionen en evaluering af denne forordning og forelægger Europa-Parlamentet og Rådet en rapport understøttet af oplysninger, som medlemsstaterne har indsendt til Kommissionen, og oplysninger, som den har indsamlet. Kommissionen medtager også en vurdering af virkningen af elektronisk kommunikation på ligestillingen af parterne i forbindelse med grænseoverskridende civil- og straffesager. Kommissionen vurderer navnlig anvendelsen af artikel 5. På grundlag af denne vurdering forelægger Kommissionen, hvis det er relevant, et lovgivningsforslag, der forpligter medlemsstaterne til at stille videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi til rådighed, og som angiver den relevante teknologi og interoperabilitetsstandarderne og etablerer retligt samarbejde med henblik på at give parterne i sagen adgang til den infrastruktur, der er nødvendig for brug af videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi, i de kompetente myndigheders lokaler i den medlemsstat, hvor en part befinder sig.
2. Medmindre en tilsvarende meddelelsesprocedure i henhold til andre EU-retsakter finder anvendelse, giver medlemsstaterne hvert år Kommissionen følgende oplysninger, der er relevante for evalueringen af, hvordan denne forordning fungerer og anvendes:
 - a) tre år fra datoen for ikrafttræden af hver af de gennemførelsesretsakter, der er omhandlet i artikel 10, stk. 3, de omkostninger, der afholdes til etablering eller tilpasning af deres relevante nationale IT-systemer for at gøre dem interoperable med adgangspunkterne
 - b) tre år fra ikrafttrædelsen af hver af de gennemførelsesretsakter, der er omhandlet i artikel 10, stk. 3, litra b), varigheden af retssager i første instans fra den kompetente myndigheds modtagelse af anmodningen til datoen for afgørelsen i henhold til de retsakter, der er opført i bilag I, punkt 3, 4 og 9, hvis sådanne oplysninger foreligger
 - c) tre år fra datoen for ikrafttræden af hver af de gennemførelsesretsakter, der er omhandlet i artikel 10, stk. 3, varigheden af det tidsrum, der er nødvendigt for fremsendelse af oplysninger om afgørelsen om anerkendelse og fuldbyrdelse af en dom eller en retsafgørelse eller, hvis dette ikke er relevant, for fremsendelse af oplysninger om resultaterne af fuldbyrdelsen af en sådan dom eller en sådan retsafgørelse i henhold til de retsakter, der er opført i bilag II, punkt 1-7 og 9-11, grupperet efter de tilsvarende retsakter, hvis sådanne oplysninger foreligger
 - d) tre år fra datoen for ikrafttræden af hver af de gennemførelsesretsakter, der er omhandlet i artikel 10, stk. 3, antallet af anmodninger fremsendt via det decentrale IT-system i overensstemmelse med artikel 3, stk. 1 og 2, hvis sådanne oplysninger foreligger.
3. Med henblik på at udtage en stikprøve udpeger hver medlemsstat en eller flere kompetente myndigheder til at indsamle data om antallet af retsmøder, der er afholdt af disse myndigheder, hvor der blev anvendt videokonference eller anden fjernkommunikationsteknologi i overensstemmelse med artikel 5 og 6. Sådanne data forelægges Kommissionen fra den 2. maj 2026.
4. Referencegennemførelsessoftwaren og, hvis det er udstyret hertil, det nationale back-end-system indsamler programmeringsmæssigt de oplysninger, der er omhandlet i stk. 2, litra b), c) og d), og fremsender dem hvert år til Kommissionen.
5. Medlemsstaterne udfolder enhver bestræbelse på at indsamle de oplysninger, der er omhandlet i stk. 2, litra b), c) og d).

Artikel 17

Oplysninger, som skal meddeles Kommissionen

1. Medlemsstaterne giver senest den 17. juli 2024 Kommissionen følgende oplysninger med henblik på at stille dem til rådighed via den europæiske e-justiceportal:
 - a) i givet fald nærmere oplysninger om nationale IT-portaler
 - b) en beskrivelse af de nationale love og procedurer, der gælder for videokonference i overensstemmelse med artikel 5 og 6
 - c) oplysninger om skyldige afgifter
 - d) nærmere oplysninger om de elektroniske betalingsmetoder, der kan anvendes til betaling af skyldige afgifter i grænseoverskridende sager
 - e) de myndigheder, der har kompetence i henhold til de retsakter, der er opført i bilag I og II, hvis de ikke allerede er blevet meddelt Kommissionen i overensstemmelse med de pågældende retsakter.

Medlemsstaterne meddeler straks Kommissionen eventuelle ændringer af de i første afsnit omhandlede oplysninger.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen, hvis de er i stand til at anvende artikel 5 eller 6 eller drive det decentrale IT-system tidligere end krævet efter denne forordning. Kommissionen gør sådanne oplysninger tilgængelige elektronisk, navnlig gennem den europæiske e-justiceportal.

KAPITEL VII

ÆNDRINGER AF RETSAKTER VEDRØRENDE RETLIGT SAMARBEJDE PÅ DET CIVIL- OG HANDELSRETlige OMRÅDE

Artikel 18

Ændring af forordning (EF) nr. 805/2004

I artikel 13, stk. 1, i forordning (EF) nr. 805/2004 tilføjes følgende litra:

- »e) ved elektroniske midler til forkyndelse som omhandlet i artikel 19 og artikel 19a i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2020/1784 (*).

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2020/1784 af 25. november 2020 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civil- og handelsretlige sager (forkyndelse af dokumenter) (EUT L 405 af 2.12.2020, s. 40).«

Artikel 19

Ændringer af forordning (EF) nr. 1896/2006

I forordning (EF) nr. 1896/2006 foretages følgende ændringer:

- 1) Artikel 7, stk. 5, affattes således:

»5. Anmodningen indgives ved anvendelse af de elektroniske kommunikationsmidler fastsat i artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2023/2844 (*), i papirform eller ved anvendelse af ethvert andet kommunikationsmiddel, herunder elektroniske midler, som accepteres af udstedelsesstaten, og som er til rådighed for den udstedende ret.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2023/2844 af 13. december 2023 om digitalisering af retligt samarbejde og adgang til domstolsprøvelse i grænseoverskridende civil-, handels- og strafferetlige sager og om ændring af visse retsakter inden for retligt samarbejde (EUT L, 2023/2844, 27.10.2023, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2023/2844/oj>).«

2) Artikel 7, stk. 6, første afsnit, affattes således:

»Anmodningen skal være underskrevet af fordringshaveren eller, hvis det er relevant, dennes repræsentant. Når anmodningen indgives elektronisk, jf. denne artikels stk. 5, opfyldes kravet om at underskrive anmodningen i overensstemmelse med artikel 7, stk. 3, i forordning (EU) 2023/2844. Den elektroniske signatur skal anerkendes i udstedelsesstaten, uden at der må stilles yderligere krav.«

3) I artikel 13 tilføjes følgende stykke:

»Det europæiske betalingspåkrav kan forkyndes for skyldneren ved elektroniske midler til forkyndelse fastsat i artikel 19 og 19a i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2020/1784 (*).

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2020/1784 af 25. november 2020 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civil- og handelsretlige sager (forkyndelse af dokumenter) (EUT L 405 af 2.12.2020, s. 40).«

4) I artikel 16 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 4 affattes således:

»4. Indsigelsen indgives ved anvendelse af de elektroniske kommunikationsmidler fastsat i artikel 4 i forordning (EU) 2023/2844, i papirform eller ved anvendelse af ethvert andet kommunikationsmiddel, herunder elektroniske midler, som accepteres af udstedelsesstaten, og som er til rådighed for den udstedende ret.«

b) Stk. 5, første afsnit, affattes således:

»Indsigelsen skal være underskrevet af skyldneren eller, hvis det er relevant, skyldnerens repræsentant. Når indsigelsen indgives elektronisk, jf. denne artikels stk. 4, opfyldes kravet om at underskrive indsigelsen i overensstemmelse med artikel 7, stk. 3, i forordning (EU) 2023/2844. Den elektroniske signatur skal anerkendes i udstedelsesstaten, uden at der må stilles yderligere krav.«

Artikel 20

Ændringer af forordning (EF) nr. 861/2007

I forordning (EF) nr. 861/2007 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 4, stk. 1, affattes således:

»1. Fordringshaveren indleder den europæiske småkravsprocedure ved at udfylde anmodningsformular A, jf. bilag I til denne forordning, og indgive den til den kompetente ret direkte, pr. brev, ved anvendelse af de elektroniske kommunikationsmidler fastsat i artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2023/2844 (*) eller ved anvendelse af ethvert andet kommunikationsmiddel såsom fax eller e-mail, der accepteres af den medlemsstat, hvor proceduren indledes. Anmodningsformularen skal omfatte en beskrivelse af beviserne til støtte for kravet og vedlægges, hvis det er hensigtsmæssigt, eventuel relevant dokumentation.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2023/2844 af 13. december 2023 om digitalisering af retligt samarbejde og adgang til domstolsprøvelse i grænseoverskridende civil-, handels- og strafferetlige sager og om ændring af visse retsakter inden for retligt samarbejde (EUT L, 2023/2844, 27.12.2023, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2023/2844/oj>).«

2) Artikel 13, stk. 1, litra a), affattes således:

»a) pr. post«.

3) Artikel 13, stk. 1, litra b), affattes således:

»b) ved elektroniske midler til forkyndelse fastsat i artikel 19 og 19a i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2020/1784 (*), eller

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2020/1784 af 25. november 2020 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civil- og handelsretlige sager (forkyndelse af dokumenter) (EUT L 405 af 2.12.2020, s. 40).«

4) I artikel 13, stk. 1, tilføjes følgende litra:

»c) via det europæiske elektroniske adgangspunkt, der er oprettet i henhold til artikel 4, stk. 1, i forordning (EU) 2023/2844, forudsat at adressaten har givet forudgående udtrykkeligt samtykke til, at dette middel anvendes til forkyndelse af dokumenter under den pågældende europæiske småkravsprocedure.«

5) Artikel 13, stk. 2, affattes således:

»2. Al kommunikation, der ikke er omhandlet i stk. 1, mellem retten og parterne eller andre personer, der er involveret i sagen, gennemføres ved anvendelse af enten

a) elektroniske midler, der attesteres ved en kvittering for modtagelsen, når sådanne midler er teknisk tilgængelige og tilladte i overensstemmelse med procedurereglerne i den medlemsstat, hvor den pågældende europæiske småkravsprocedure gennemføres, forudsat at den pågældende part eller person på forhånd har accepteret et sådant kommunikationsmiddel, eller i overensstemmelse med procedurereglerne i den medlemsstat, hvor den pågældende part eller person har bopæl eller sædvanligt opholdssted, er retligt forpligtet til at acceptere sådanne kommunikationsmidler, eller

b) de elektroniske kommunikationsmidler fastsat i artikel 4 i forordning (EU) 2023/2844.«

6) Artikel 15a, stk. 2, affattes således:

»2. Medlemsstaterne sikrer, at parterne kan foretage elektronisk betaling af retsafgifter ved hjælp af fjernbetalingsmetoder, der giver parterne mulighed for også at foretage betalingen fra en anden medlemsstat end den medlemsstat, hvor retten er beliggende, i overensstemmelse med artikel 9 i forordning (EU) 2023/2844.«

Artikel 21

Ændringer af forordning (EU) nr. 606/2013

I forordning (EU) nr. 606/2013 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 8, stk. 2, første afsnit, affattes således:

»Har den person, der forårsager fare, bopæl i oprindelsesmedlemsstaten, foretages underretningen i overensstemmelse med denne medlemsstats lovgivning. Har den person, der forårsager fare, bopæl i en anden medlemsstat end oprindelsesmedlemsstaten, foretages underretningen ved rekommanderet brev med kvittering for modtagelsen eller lignende eller via de elektroniske midler til forkyndelse fastsat i artikel 19 og 19a i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2020/1784 (*). Har den person, der forårsager fare, bopæl i et tredjeland, foretages underretningen ved rekommanderet brev med kvittering for modtagelsen eller lignende.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2020/1784 af 25. november 2020 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civil- og handelsretlige sager (forkyndelse af dokumenter) (EUT L 405 af 2.12.2020, s. 40).«

2) Artikel 11, stk. 4, første afsnit, affattes således:

»Har den person, der forårsager fare, bopæl i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, foretages underretningen i overensstemmelse med denne medlemsstats lovgivning. Har den person, der forårsager fare, bopæl i en anden medlemsstat end den medlemsstat, som anmodningen rettes til, foretages underretningen ved rekommanderet brev med kvittering for modtagelsen eller lignende eller via de elektroniske midler til forkyndelse fastsat i artikel 19 og 19a i forordning (EU) 2020/1784. Har den person, der forårsager fare, bopæl i et tredjeland, foretages underretningen ved rekommanderet brev med kvittering for modtagelsen eller lignende.«

Artikel 22

Ændringer af forordning (EU) nr. 655/2014

I forordning (EU) nr. 655/2014 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 8, stk. 4, affattes således:

»4. Til fremsendelse af anmodningen og dokumentationen kan benyttes alle former for kommunikationsmidler, herunder elektroniske, som accepteres efter de processuelle regler i den medlemsstat, hvor anmodningen indgives, eller de elektroniske kommunikationsmidler fastsat i artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2023/2844 (*).

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2023/2844 af 13. december 2023 om digitalisering af retligt samarbejde og adgang til domstolsprøvelse i grænseoverskridende civil-, handels- og strafferetlige sager og om ændring af visse retsakter inden for retligt samarbejde (EUT L, 2023/2844, 27.12.2023, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2023/2844/oj>).«

2) Artikel 17, stk. 5, affattes således:

»5. Afgørelsen vedrørende anmodningen meddeles kreditor efter proceduren i den udstedende medlemsstats lovgivning for tilsvarende nationale kendelser eller ved anvendelse af de elektroniske kommunikationsmidler fastsat i artikel 4 i forordning (EU) 2023/2844.«

3) Artikel 29 affattes således:

»Artikel 29

Fremsendelse af dokumenter

1. Når det i denne forordning er foreskrevet, at dokumenter fremsendes i overensstemmelse med denne artikel, sker sådan fremsendelse i overensstemmelse med forordning (EU) 2023/2844 for så vidt angår kommunikation mellem myndighederne eller på enhver hensigtsmæssig måde, hvis kommunikationen foretages af kreditorer, forudsat at indholdet af det modtagne dokument er en tro gengivelse af det fremsendte dokument, og at alle angivelser indeholdt i dokumentet er let læselige.

2. Den ret eller myndighed, der har modtaget dokumenter i overensstemmelse med denne artikels stk. 1, sender senest ved ophøret af arbejdsdagen efter modtagelsen:

- a) den myndighed, der fremsendte dokumenterne, en kvittering for modtagelsen i overensstemmelse med artikel 3 i forordning (EU) 2023/2844, eller
- b) den kreditor eller bank, der fremsendte dokumenterne, en kvittering for modtagelsen på den hurtigst mulige måde.

Den ret eller myndighed, der har modtaget dokumenter i overensstemmelse med denne artikels stk. 1, anvender den standardformular for kvittering for modtagelsen, der er fastsat i medfør af gennemførelsesretsakter vedtaget efter rådgivningsproceduren i artikel 52, stk. 2.«

4) I artikel 36 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. Anmodning om et retsmiddel i henhold til artikel 33, 34 eller 35 fremsættes ved anvendelse af den retsmiddelformular, der er udarbejdet i medfør af gennemførelsesretsakter vedtaget efter rådgivningsproceduren i artikel 52, stk. 2.

Anmodningen kan fremsættes på et hvilket som helst tidspunkt og kan indgives:

- a) ved hjælp af alle former for kommunikationsmidler, herunder elektroniske midler, som accepteres efter de processuelle regler i den medlemsstat, hvor anmodningen indgives, eller
- b) ved hjælp af de elektroniske kommunikationsmidler fastsat i artikel 4 i forordning (EU) 2023/2844.«

b) Stk. 3 affattes således:

»3. Medmindre anmodningen er indgivet af debitor i henhold til artikel 34, stk. 1, litra a), eller i henhold til artikel 35, stk. 3, træffes afgørelsen om anmodningen, efter at begge parter har haft lejlighed til at udtale sig, herunder ved hjælp af sådan passende kommunikationsteknologi, der er til rådighed og accepteret i henhold til national lovgivning i hver af de involverede medlemsstater eller ved hjælp af de elektroniske kommunikationsmidler fastsat i forordning (EU) 2023/2844.«

Artikel 23

Ændringer af forordning (EU) 2015/848

I forordning (EU) 2015/848 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 42, stk. 3, første punktum, affattes således:

»Det samarbejde, der er omhandlet i denne artikels stk. 1, gennemføres i overensstemmelse med artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2023/2844 (*).

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2023/2844 af 13. december 2023 om digitalisering af retligt samarbejde og adgang til domstolsprøvelse i grænseoverskridende civil-, handels- og strafferetlige sager og om ændring af visse retsakter inden for retligt samarbejde (EUT L, 2023/2844, 27.12.2023, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2023/2844/oj>).«

2) Artikel 53 affattes således:

»Artikel 53

Ret til at anmelde fordringer

Enhver udenlandsk kreditor kan anmelde fordringer i forbindelse med insolvensbehandlingen ved brug af ethvert kommunikationsmiddel, som tillades anvendt ifølge lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt, eller ved anvendelse af de elektroniske kommunikationsmidler fastsat i artikel 4 i forordning (EU) 2023/2844.

Der er ikke pligt til at lade sig bistå af en advokat alene for at anmelde fordringer.«

3) Artikel 57, stk. 3, første punktum, affattes således:

»Det samarbejde, der er omhandlet i denne artikels stk. 1, gennemføres i overensstemmelse med artikel 3 i forordning (EU) 2023/2844.«

Artikel 24

Ændringer af forordning (EU) 2020/1784

I forordning (EU) 2020/1784 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 12, stk. 7, affattes således:

»7. Med henblik på stk. 1 og 2 underretter de diplomatiske repræsentanter eller konsulatsejbedsmænd i sager, hvor forkyndelse foretages i overensstemmelse med artikel 17, og myndigheden eller personen i sager, hvor forkyndelse foretages efter artikel 18, 19, 19a eller 20, adressaten om, at adressaten kan nægte at modtage dokumentet, og at enten formular L i bilag I eller en skriftlig erklæring om nægtelse af modtagelse skal sendes henholdsvis til de pågældende repræsentanter eller embedsmænd eller til den pågældende myndighed eller person.«

2) Artikel 13, stk. 3, affattes således:

»3. Denne artikel finder også anvendelse på de andre midler til fremsendelse og forkyndelse af retslige dokumenter, der er fastsat i afdeling 2, med undtagelse af artikel 19a.«

3) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 19a

Elektronisk forkyndelse gennem det europæiske elektroniske adgangspunkt

1. Retslige dokumenter kan forkyndes direkte til en person, som har en kendt adresse til forkyndelse i en anden medlemsstat, gennem det europæiske elektroniske adgangspunkt oprettet i henhold til artikel 4, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2023/2844 (*), forudsat at adressaten har givet forudgående udtrykkeligt samtykke til at anvende dette elektroniske middel til forkyndelse af dokumenter under den pågældende retssag.

2. Adressaten bekræfter modtagelse af dokumenterne med en kvittering for modtagelsen, herunder modtagelsesdatoen. Datoen for dokumenternes forkyndelse er den dato, der er angivet på kvitteringen for modtagelsen. Samme regel gælder ved afhjælpning af forkyndelse af dokumenter, der er nægtet modtaget, i overensstemmelse med artikel 12, stk. 5.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2023/2844 af 13. december 2023 om digitalisering af retligt samarbejde og adgang til domstolsprøvelse i grænseoverskridende civil-, handels- og strafferetlige sager og om ændring af visse retsakter inden for retligt samarbejde (EUT L, 2023/2844, 27.10.2023 ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2023/2844/oj>).«

4) I artikel 37 tilføjes følgende stykke:

»3. Artikel 19a finder anvendelse fra den første dag i den måned, der følger efter perioden på to år fra datoen for ikrafttrædelsen af de gennemførelsesretsakter, der er omhandlet i artikel 10, stk. 3, litra a), i forordning (EU) 2023/2844.«

KAPITEL VIII

ÆNDRINGER AF RETSAKTER VEDRØRENDE RETLIGT SAMARBEJDE PÅ DET STRAFFERETLIGE OMRÅDE

Artikel 25

Ændringer af forordning (EU) 2018/1805

I forordning (EU) 2018/1805 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 4, stk. 1, affattes således:

»1. En afgørelse om indefrysning fremsendes ved hjælp af en indefrysningsattest. Udstedelsesmyndigheden fremsender indefrysningsattesten som omhandlet i artikel 6 direkte til fuldbyrdelsesmyndigheden eller i givet fald til den i artikel 24, stk. 2, omhandlede centrale myndighed.«

2) Artikel 7, stk. 2, affattes således:

»2. Fuldbyrdelsesmyndigheden aflægger rapport til udstedelsesmyndigheden om fuldbyrdelsen af afgørelsen om indefrysning, herunder en beskrivelse af de indefrosne formuegoder og, hvis det er til rådighed, et overslag over deres værdi. En sådan rapportering foretages uden unødigt forsinkelse, så snart fuldbyrdelsesmyndigheden er blevet underrettet om, at afgørelsen om indefrysning er blevet fuldbyrdet.«

3) Artikel 8, stk. 3, affattes således:

»3. Enhver afgørelse om ikke at anerkende eller fuldbyrde afgørelsen om indefrysning træffes straks og meddeles omgående udstedelsesmyndigheden.«

4) Artikel 9, stk. 4, affattes således:

»4. Fuldbyrelsesmyndigheden meddeler straks udstedelsesmyndigheden afgørelsen om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelsen om indefrysning.«

5) Artikel 10, stk. 2 og 3, affattes således:

»2. Fuldbyrelsesmyndigheden aflægger omgående rapport til udstedelsesmyndigheden om udsættelsen af fuldbyrdelsen af afgørelsen om indefrysning med nærmere angivelse af grundene til udsættelsen og om muligt udsættelsens forventede varighed.

3. Så snart grundene til udsættelse ikke længere er til stede, træffer fuldbyrelsesmyndigheden omgående de nødvendige foranstaltninger for at fuldbyrde afgørelsen om indefrysning og underretter udstedelsesmyndigheden herom.«

6) Artikel 12, stk. 2, affattes således:

»2. Fuldbyrelsesmyndigheden kan under hensyntagen til sagens omstændigheder rette en begrundet anmodning til udstedelsesmyndigheden om at begrænse det tidsrum, i hvilket formuegoderne skal være indefrosset. En sådan anmodning fremsendes sammen med eventuelle supplerende relevante oplysninger direkte til udstedelsesmyndigheden. Ved behandlingen af en sådan anmodning tager udstedelsesmyndigheden alle interesser i betragtning, herunder fuldbyrelsesmyndighedens. Udstedelsesmyndigheden svarer på anmodningen snarest muligt. Hvis udstedelsesmyndigheden ikke er indforstået med begrænsningen, underretter den fuldbyrelsesmyndigheden om begrundelsen herfor. I sådanne tilfælde forbliver formuegoderne indefrosset i overensstemmelse med stk. 1. Hvis udstedelsesmyndigheden ikke svarer senest seks uger fra modtagelsen af anmodningen, er fuldbyrelsesmyndigheden ikke længere forpligtet til at fuldbyrde afgørelsen om indefrysning.«

7) Artikel 14, stk. 1, affattes således:

»1. En afgørelse om konfiskation fremsendes ved hjælp af en konfiskationsattest. Udstedelsesmyndigheden fremsender konfiskationsattesten, jf. artikel 17, direkte til fuldbyrelsesmyndigheden eller i givet fald til den centrale myndighed omhandlet i artikel 24, stk. 2.«

8) Artikel 16, stk. 3, indledningen, affattes således:

»Udstedelsesmyndigheden underretter omgående fuldbyrelsesmyndigheden, hvis:«.

9) Artikel 18, stk. 6, affattes således:

»6. Så snart fuldbyrdelsen af afgørelsen om konfiskation er afsluttet, underretter fuldbyrelsesmyndigheden udstedelsesmyndigheden om resultaterne af fuldbyrdelsen.«

10) Artikel 19, stk. 3, affattes således:

»3. Enhver afgørelse om ikke at anerkende eller fuldbyrde afgørelsen om konfiskation træffes straks og meddeles omgående udstedelsesmyndigheden.«

11) Artikel 20, stk. 2, affattes således:

»2. Fuldbyrelsesmyndigheden underretter straks udstedelsesmyndigheden om sin afgørelse om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelsen om konfiskation.«

12) Artikel 21, stk. 3 og 4, affattes således:

»3. Fuldbyrelsesmyndigheden aflægger straks rapport til udstedelsesmyndigheden om udsættelsen af fuldbyrdelsen af afgørelsen om konfiskation med nærmere angivelse af grundene til udsættelsen og om muligt udsættelsens forventede varighed.

4. Så snart grundene til udsættelse ikke længere er til stede, træffer fuldbyrelsesmyndigheden straks de nødvendige foranstaltninger for at fuldbyrde afgørelsen om konfiskation og underretter udstedelsesmyndigheden herom.«

13) I artikel 25 foretages følgende ændringer:

a) Overskriften affattes således:

»Kommunikationsmidler«.

b) Stk. 1 affattes således:

»1. Med undtagelse af kommunikation i henhold til artikel 8, stk. 2 og 4, artikel 9, stk. 5, artikel 19, stk. 2, artikel 20, stk. 4, og artikel 29, stk. 3, foretages officiel kommunikation i henhold til denne forordning mellem udstedelsesmyndigheden og fuldbyrelsesmyndigheden i overensstemmelse med artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2023/2844 (*).

2. Hvis en medlemsstat har udpeget en central myndighed, finder stk. 1 også anvendelse på officiel kommunikation med en anden medlemsstats centrale myndighed.
3. Om nødvendigt hører udstedelsesmyndigheden og fuldbyrdelsesmyndigheden straks hinanden under anvendelse af ethvert passende kommunikationsmiddel med henblik på at sikre en effektiv anvendelse af denne forordning.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2023/2844 af 13. december 2023 om digitalisering af retligt samarbejde og adgang til domstolsprøvelse i grænseoverskridende civil-, handels- og strafferetlige sager og om ændring af visse retsakter inden for retligt samarbejde (EUT L, 2023/2844, 27.12.2023 ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2023/2844/oj>).«

14) Artikel 27, stk. 2 og 3, affattes således:

- »2. Udstedelsesmyndigheden underretter omgående fuldbyrdelsesmyndigheden om tilbagekaldelse af en afgørelse om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation og om enhver afgørelse eller foranstaltning, der medfører, at en afgørelse om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation trækkes tilbage.
3. Fuldbyrdelsesmyndigheden afbryder fuldbyrdelsen af afgørelsen om indefrysning eller afgørelsen om konfiskation, i det omfang fuldbyrdelsen endnu ikke er afsluttet, så snart den er blevet underrettet af udstedelsesmyndigheden i overensstemmelse med stk. 2. Fuldbyrdelsesmyndigheden sender uden unødigt forsinkelse en bekræftelse på afbrydelsen til udstedelsesstaten.«

15) Artikel 31, stk. 2, tredje afsnit, affattes således:

»Høringerne eller i det mindste resultatet heraf skal registreres.«

KAPITEL IX

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 26

Ikrafttræden og anvendelse

1. Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.
2. Den finder anvendelse fra den 1. maj 2025.
3. Artikel 3 og 4 finder dog anvendelse fra den første dag i den måned, der følger efter en periode på to år fra datoen for ikrafttræden af de hertil svarende gennemførelsesretsakter, der er omhandlet i artikel 10, stk. 3, og som opretter det decentrale IT-system for hver af de retsakter, der er opført i bilag I og II.
4. Artikel 3 og 4 finder anvendelse på sager, som anlægges fra den dag, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 3.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 13. december 2023.

På Europa-Parlamentets vegne
R. METSOLA
Formand

På Rådets vegne
P. NAVARRO RÍOS
Formand

BILAG I

Retsakter vedrørende retligt samarbejde på det civil- og handelsretlige område

- 1) Rådets direktiv 2003/8/EF af 27. januar 2003 om forbedret adgang til domstolene i grænseoverskridende tvister gennem fastsættelse af fælles mindsteregler for retshjælp i forbindelse med tvister af denne art
- 2) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 805/2004 af 21. april 2004 om indførelse af et europæisk tvangsfuldbyrdsdokument for ubestridte krav
- 3) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1896/2006 af 12. december 2006 om indførelse af en europæisk betalingspåkravsprocedure
- 4) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 861/2007 af 11. juli 2007 om indførelse af en europæisk småkravsprocedure
- 5) Rådets forordning (EF) nr. 4/2009 af 18. december 2008 om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser og samarbejde vedrørende underholdspligt
- 6) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 650/2012 af 4. juli 2012 om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser vedrørende arv, og om accept og fuldbyrdelse af officielt bekræftede dokumenter vedrørende arv og om indførelse af et europæisk arvebevis
- 7) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (omarbejdning)
- 8) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 606/2013 af 12. juni 2013 om gensidig anerkendelse af beskyttelsesforanstaltninger i civilretlige spørgsmål
- 9) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 655/2014 af 15. maj 2014 om indførelse af en procedure for en europæisk kendelse til sikring af bankindeståender med henblik på at lette grænseoverskridende gældsinddrivelse på det civil- og handelsretlige område
- 10) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/848 af 20. maj 2015 om insolvensbehandling
- 11) Rådets forordning (EU) 2016/1103 af 24. juni 2016 om indførelse af et forstærket samarbejde på området for kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i sager vedrørende formueforholdet mellem ægtefæller
- 12) Rådets forordning (EU) 2016/1104 af 24. juni 2016 om indførelse af et forstærket samarbejde på området for kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i sager vedrørende de formueretlige virkninger af registrerede partnerskaber
- 13) Rådets forordning (EU) 2019/1111 af 25. juni 2019 om kompetence, anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om internationale børnebortførelser.

BILAG II

Retsakter vedrørende retligt samarbejde på det strafferetlige område

- 1) Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne
- 2) Rådets rammeafgørelse 2003/577/RIA af 22. juli 2003 om fuldbyrdelse i Den Europæiske Union af kendelser om indefrysning af formuegoder eller bevismateriale ⁽¹⁾
- 3) Rådets rammeafgørelse 2005/214/RIA af 24. februar 2005 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på bødestrafte
- 4) Rådets rammeafgørelse 2006/783/RIA af 6. oktober 2006 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på afgørelser om konfiskation
- 5) Rådets rammeafgørelse 2008/909/RIA af 27. november 2008 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på domme i straffesager om idømmelse af frihedsstraffe eller frihedsberøvende foranstaltninger med henblik på fuldbyrdelse i Den Europæiske Union
- 6) Rådets rammeafgørelse 2008/947/RIA af 27. november 2008 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på domme og afgørelser om prøvetid med tilsyn med henblik på tilsyn med tilsynsforanstaltninger og alternative sanktioner
- 7) Rådets rammeafgørelse 2009/829/RIA af 23. oktober 2009 om anvendelse mellem Den Europæiske Unions medlemsstater af princippet om gensidig anerkendelse på afgørelser om tilsynsforanstaltninger som et alternativ til varetægtsfængsling
- 8) Rådets rammeafgørelse 2009/948/RIA af 30. november 2009 om forebyggelse og bilæggelse af konflikter om udøvelse af jurisdiktion i straffesager ⁽²⁾
- 9) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/99/EU af 13. december 2011 om den europæiske beskyttelsesordre
- 10) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/41/EU af 3. april 2014 om den europæiske efterforskningskendelse i straffesager
- 11) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1805 af 14. november 2018 om gensidig anerkendelse af afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation.

⁽¹⁾ EUT L 196 af 2.8.2003, s. 45.

⁽²⁾ EUT L 328 af 15.12.2009, s. 42.